

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

της 14ης Δεκεμβρίου 2018*

«Υπαλληλική υπόθεση – Υπάλληλοι – Άρθρο 42γ του ΚΥΚ – Απομάκρυνση από τη θέση προς το συμφέρον της υπηρεσίας – Ίση μεταχείριση – Απαγόρευση των διακρίσεων λόγω ηλικίας – Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως – Ευθύνη»

Στην υπόθεση T-750/16,

FV, πρώην υπάλληλος του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τις L. Levi και A. Tymen, στη συνέχεια από την L. Levi, δικηγόρους,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τους M. Bauer και R. Meyer,

καθού-εναγομένου,

υποστηριζόμενου από το

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους A. Τρουπιώτη και J. A. Steele,

και από την

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους G. Berscheid και D. Martin,

παρεμβαίνοντα,

με αντικείμενο προσφυγή-αγωγή ασκηθείσα δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ, με αίτημα, αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως του Συμβουλίου της 8ης Δεκεμβρίου 2015 να απομακρύνει την προσφεύγουσα-ενάγουσα από τη θέση της προς το συμφέρον της υπηρεσίας βάσει του άρθρου 42γ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, στο μέτρο που είναι αναγκαίο, της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 2016 με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση της προσφεύγουσας-ενάγουσας και, αφετέρου, την αποκατάσταση της ζημίας την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη η προσφεύγουσα-ενάγουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Prek, πρόεδρο, E. Buttigieg (εισηγητή), F. Schalin, B. Berke και M. J. Costeira, δικαστές,

γραμματέας: M. Marescaux, διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 10ης Ιουλίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

I. Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ) τροποποιήθηκε, μεταξύ άλλων, με τον κανονισμό (ΕΕ, Ευρατόμ) αριθ. 1023/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2013 (ΕΕ 2013, L 287, σ. 15).
- 2 Οι αιτιολογικές σκέψεις 1, 3, 7 και 12 του κανονισμού 1023/2013 αναφέρουν τα εξής:

«(1) Η Ευρωπαϊκή Ένωση, με τα περισσότερα από 50 όργανα και οργανισμούς της, θα πρέπει να εξακολουθήσει να διαθέτει ευρωπαϊκή δημόσια διοίκηση υψηλής ποιότητας, η οποία να της επιτρέπει να επιτυγχάνει τους στόχους της, να εφαρμόζει τις πολιτικές της, να ασκεί τις δραστηριότητές της και να επιτελεί τα καθήκοντά της με βάση τα υψηλότερα δυνατά πρότυπα σύμφωνα με τις Συνθήκες προκειμένου να ανταποκρίνεται στις προκλήσεις, εσωτερικές και εξωτερικές, που θα αντιμετωπίζει στο μέλλον, και να υπηρετεί τους πολίτες της Ένωσης.

[...]

(3) Δεδομένου του μεγέθους της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης σε σχέση με τους στόχους της Ένωσης και τον πληθυσμό της, τυχόν μείωση του προσωπικού των οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης δεν θα πρέπει να δημιουργήσει κωλύματα στην άσκηση των καθηκόντων, των υποχρεώσεων και των λειτουργιών τους σύμφωνα με τις υποχρεώσεις και τις αρμοδιότητες βάσει των Συνθηκών. Στο πλαίσιο αυτό, απαιτείται διαφάνεια όσον αφορά τις δαπάνες προσωπικού που επιβαρύνουν κάθε όργανο και οργανισμό σε σχέση με όλες τις κατηγορίες του προσωπικού που απασχολεί.

[...]

(7) Ο ευρύτερος στόχος θα πρέπει να είναι η βέλτιστη δυνατή διαχείριση των ανθρώπινων πόρων, στο πλαίσιο μιας ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης που θα χαρακτηρίζεται από αριστεία, ικανότητα, ανεξαρτησία, πίστη, αμεροληψία και σταθερότητα, καθώς επίσης από πολιτιστική και γλωσσική ποικιλομορφία και ελκυστικές συνθήκες πρόσληψης.

[...]

(12) Στα συμπεράσματά του της 8ης Φεβρουαρίου 2013, για το πολυετές δημοσιονομικό πλαίσιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο επισήμαινε ότι η ανάγκη της βραχυπρόθεσμης, μεσοπρόθεσμης και μακροπρόθεσμης εξυγίανσης των δημόσιων οικονομικών απαιτεί ιδιαίτερες προσπάθειες από όλες τις δημόσιες διοικήσεις και το προσωπικό τους, με στόχο τη βελτίωση της απόδοσης και της αποτελεσματικότητας, και την προσαρμογή στις μεταβαλλόμενες οικονομικές συνθήκες. Μάλιστα υπενθύμιζε τον στόχο της πρότασης της Επιτροπής, του 2011, για την τροποποίηση του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με την οποία επιδιώκεται να εξασφαλιστεί οικονομική αποδοτικότητα, και αναγνώριζε ότι οι προκλήσεις που αντιμετωπίζει σήμερα η

Ευρωπαϊκή Ένωση απαιτούν ιδιαίτερη προσπάθεια από όλες τις δημόσιες διοικήσεις και όλα τα μέλη του προσωπικού τους, για τη βελτίωση της απόδοσης και την προσαρμογή στις μεταβαλλόμενες οικονομικές συνθήκες στην Ευρώπη [...].»

- 3 Το άρθρο 1, παράγραφος 24, του κανονισμού 1023/2013 προέβλεψε την προσθήκη, στο κεφάλαιο 2 του τίτλου III του ΚΥΚ, του τμήματος 7, με τίτλο «Απομάκρυνση από τη θέση προς το συμφέρον της υπηρεσίας», που περιέχει μία μόνο διάταξη, το άρθρο 42γ. Σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη:

«Το νωρίτερο πέντε έτη κατά μέγιστο πριν από την ηλικία συνταξιοδότησης του μόνιμου υπαλλήλου, αν ο υπάλληλος έχει τουλάχιστον 10 έτη υπηρεσίας, μπορεί να απομακρυνθεί από τη θέση του προς το συμφέρον της υπηρεσίας, με απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, λόγω οργανωτικών αναγκών που συνδέονται με την απόκτηση νέων ικανοτήτων μέσα στα θεσμικά όργανα.

Ο συνολικός αριθμός των μόνιμων υπαλλήλων οι οποίοι απομακρύνονται από τη θέση τους προς το συμφέρον της υπηρεσίας δεν υπερβαίνει το 5 % του συνολικού αριθμού των υπαλλήλων όλων των οργάνων που συνταξιοδοτήθηκαν το προηγούμενο έτος. Ο συνολικός αριθμός που υπολογίζεται με τον τρόπο αυτό κατανέμεται στα θεσμικά όργανα με βάση τον αριθμό των υπαλλήλων καθενός στις 31 Δεκεμβρίου του προηγούμενου έτους. Το αποτέλεσμα της κατανομής αυτής στρογγυλεύεται στον πλησιέστερο μεγαλύτερο ακέραιο για κάθε θεσμικό όργανο.

Η απομάκρυνση αυτή από τη θέση δεν συνιστά πειθαρχικό μέτρο.

Η διάρκεια της απομάκρυνσης από τη θέση αντιστοιχεί κατά κανόνα στο διάστημα έως ότου ο υπάλληλος φτάσει στην ηλικία συνταξιοδότησης. Ωστόσο, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορεί να αποφασίσει να τερματίσει την απομάκρυνση από τη θέση και να επαναφέρει τον υπάλληλο στη θέση του.

Όταν ο υπάλληλος που έχει απομακρυνθεί από τη θέση του προς το συμφέρον της υπηρεσίας φτάσει σε ηλικία συνταξιοδότησης, συνταξιοδοτείται αυτομάτως.

Η απομάκρυνση προς το συμφέρον της υπηρεσίας διέπεται από τους εξής κανόνες:

- α) ο υπάλληλος μπορεί να αντικατασταθεί από άλλο υπάλληλο, στη θέση που κατείχε,
- β) κατά τη διάρκεια της απομάκρυνσής του προς το συμφέρον της υπηρεσίας, ο υπάλληλος παύει να έχει δικαίωμα προαγωγής κατά κλιμάκιο και προαγωγής κατά βαθμό.

Ο υπάλληλος που έχει απομακρυνθεί από τη θέση του λαμβάνει αποζημίωση που υπολογίζεται σύμφωνα με το παράρτημα IV.

Αν υπάρξει σχετικό αίτημα από τον υπάλληλο, η αποζημίωση υπόκειται σε εισφορές υπέρ του συνταξιοδοτικού καθεστώτος, υπολογιζόμενες με βάση την αποζημίωση αυτή. Στην περίπτωση αυτή, η περίοδος υπηρεσίας του υπαλλήλου υπό καθεστώς απομάκρυνσης από τη θέση του προς το συμφέρον της υπηρεσίας λαμβάνεται υπόψη για τον σκοπό του υπολογισμού των ετών συντάξιμης υπηρεσίας υπό την έννοια του άρθρου 2 του παραρτήματος VIII.

Η αποζημίωση δεν υπόκειται σε διορθωτικό συντελεστή.»

- 4 Ο κανονισμός 1023/2013 τέθηκε σε ισχύ την 1η Νοεμβρίου 2013 και το άρθρο 42γ του ΚΥΚ εφαρμόζεται από την 1η Ιανουαρίου 2014.

5 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα, FV, είναι πρώην υπάλληλος του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εισήλθε στην υπηρεσία της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου (στο εξής: ΓΓΣ) την 1η Μαΐου 1981 ως δόκιμη υπάλληλος και μονιμοποιήθηκε την 1η Νοεμβρίου 1981. Κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας της, τοποθετήθηκε σε διάφορες υπηρεσίες του Συμβουλίου.

6 [εμπιστευτικό]¹

7 [εμπιστευτικό]

8 Με την ανακοίνωση προς το προσωπικό αριθ. 71/15, της 23ης Οκτωβρίου 2015 (στο εξής: CP 71/15), ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου παρέσχε πληροφορίες σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 42γ του ΚΥΚ από το θεσμικό όργανο. Σύμφωνα με την ανακοίνωση αυτή:

«[...] Τα θεσμικά όργανα της ΕΕ πρέπει να καινοτομούν και να εκσυγχρονίζονται συνεχώς, γεγονός που συνεπάγεται ότι οι υπάλληλοι πρέπει να αποκτούν νέες ικανότητες και να επικαιροποιούν τις γνώσεις τους προκειμένου να προσαρμόζονται στις νέες εξελίξεις. Οι νέες αυτές ικανότητες μπορούν να συνδέονται, παραδείγματος χάριν, με νέα εργαλεία πληροφορικής, νέα συστήματα που δημιουργήθηκαν για την κατάρτιση εγγράφων του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου/του Συμβουλίου, νέες διαδικασίες στον τομέα των δημοσίων συμβάσεων ή του εσωτερικού ελέγχου, νέες μεθόδους εργασίας ή νέους τρόπους διαχείρισης ή οργάνωσης.

Η απομάκρυνση από τη θέση προς το συμφέρον της υπηρεσίας αποσκοπεί να επιτρέψει στους υπαλλήλους που αντιμετωπίζουν δυσκολίες στην απόκτηση νέων ικανοτήτων και στην προσαρμογή στο μεταβαλλόμενο εργασιακό περιβάλλον να απομακρυνθούν από τη θέση προτού φθάσουν στην ηλικία συνταξιοδότησης. [...]

Για το 2015, είναι διαθέσιμες πέντε (5) δυνατότητες στο πλαίσιο του Συμβουλίου και του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου [...]»

9 [εμπιστευτικό]

10 [εμπιστευτικό]

11 [εμπιστευτικό]

12 [εμπιστευτικό]

13 [εμπιστευτικό]

14 [εμπιστευτικό]

15 [εμπιστευτικό]

16 [εμπιστευτικό]

17 [εμπιστευτικό]

18 [εμπιστευτικό]

19 [εμπιστευτικό]

1 Μη δημοσιοποιούμενα εμπιστευτικά στοιχεία.

20 [εμπιστευτικό]

II. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 21 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Οκτωβρίου 2016, η προσφεύγουσα-ενάγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή.
- 22 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την ίδια ημέρα, η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζήτησε να διατηρηθεί η ανωνυμία της κατ' εφαρμογήν του άρθρου 66 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Με απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 2017, το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτό το αίτημα αυτό.
- 23 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την 28η Νοεμβρίου 2016, η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζήτησε, βάσει του άρθρου 66 του Κανονισμού Διαδικασίας, ορισμένα στοιχεία τα οποία περιλαμβάνονται στην προσφυγή-αγωγή και στα παραρτήματά της να απαλειφθούν από τα έγγραφα στα οποία έχει πρόσβαση το κοινό.
- 24 Την 1η Φεβρουαρίου 2017 το Συμβούλιο κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως.
- 25 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 και 10 Φεβρουαρίου 2017, αντιστοίχως, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζήτησαν να παρέμβουν στην παρούσα δίκη προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου.
- 26 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Μαρτίου 2017, η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζήτησε ορισμένα στοιχεία που περιέχονται στην προσφυγή-αγωγή της και στα παραρτήματά της να αποτελέσουν αντικείμενο εμπιστευτικής μεταχειρίσεως έναντι του Κοινοβουλίου και της Επιτροπής εάν επιτραπεί στα εν λόγω θεσμικά όργανα να παρέμβουν. Στην αίτηση αυτή επισύναψε ένα μη εμπιστευτικό κείμενο των εν λόγω εγγράφων.
- 27 Στις 20 Απριλίου 2017 η προσφεύγουσα-ενάγουσα κατέθεσε το υπόμνημα απαντήσεως.
- 28 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Μαΐου 2017, η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζήτησε ορισμένα στοιχεία που περιέχονται στο υπόμνημα απαντήσεως και στα παραρτήματά του να αποτελέσουν αντικείμενο εμπιστευτικής μεταχειρίσεως έναντι του Κοινοβουλίου και της Επιτροπής εάν επιτραπεί στα εν λόγω θεσμικά όργανα να παρέμβουν. Στην αίτηση αυτή επισύναψε ένα μη εμπιστευτικό κείμενο των εν λόγω εγγράφων.
- 29 Με διάταξη της 8ης Ιουνίου 2017, FV κατά Συμβουλίου (T-750/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:420), επετράπη στο Κοινοβούλιο και στην Επιτροπή να παρέμβουν προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου. Δεδομένου ότι, σύμφωνα με το άρθρο 144, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζήτησε την εμπιστευτική μεταχείριση ορισμένων στοιχείων που περιέχονται στα προαναφερθέντα υπομνήματα και στα παραρτήματά τους, η διάταξη αυτή περιόρισε προσωρινώς την κοινοποίηση των διαδικαστικών εγγράφων στο Κοινοβούλιο και στην Επιτροπή στα μη εμπιστευτικά κείμενά τους, εν αναμονή τυχόν παρατηρήσεων των εν λόγω θεσμικών οργάνων επί των αιτήσεων εμπιστευτικής μεταχειρίσεως.
- 30 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Ιουνίου 2017, η Επιτροπή αμφισβήτησε την αίτηση εμπιστευτικής μεταχειρίσεως όσον αφορά την προσφυγή και τα παραρτήματά της. Το Κοινοβούλιο δεν διατύπωσε αντιρρήσεις σχετικά με την αίτηση αυτή.
- 31 Στις 17 Ιουλίου 2017 το Συμβούλιο κατέθεσε το υπόμνημα ανταπαντήσεως.

- 32 Στις 19 και 12 Ιουλίου 2017 το Κοινοβούλιο και η Επιτροπή κατέθεσαν αντιστοίχως τα υπομνήματα παρεμβάσεως τους.
- 33 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 21 Αυγούστου 2017, η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζήτησε ορισμένα στοιχεία που περιέχονται στο υπόμνημα ανταπαντήσεως και στα παραρτήματά του να αποτελέσουν αντικείμενο εμπιστευτικής μεταχειρίσεως έναντι του Κοινοβουλίου και της Επιτροπής και επισύναψε στην αίτηση αυτή ένα μη εμπιστευτικό κείμενο των εν λόγω εγγράφων.
- 34 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την 1η Σεπτεμβρίου 2017, το Συμβούλιο δήλωσε ότι δεν είχε να διατυπώσει παρατηρήσεις επί των υπομνημάτων παρεμβάσεως του Κοινοβουλίου και της Επιτροπής.
- 35 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Σεπτεμβρίου 2017, η προσφεύγουσα-ενάγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί των υπομνημάτων παρεμβάσεως του Κοινοβουλίου και της Επιτροπής.
- 36 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Σεπτεμβρίου 2017, η Επιτροπή αμφισβήτησε την αίτηση εμπιστευτικής μεταχειρίσεως του υπομνήματος ανταπαντήσεως και των παραρτημάτων του. Το Κοινοβούλιο δεν διατύπωσε αντιρρήσεις σχετικά με την αίτηση αυτή.
- 37 Με διάταξη της 26ης Ιανουαρίου 2018, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου δέχθηκε, εν μέρει, τις αιτήσεις εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που υπέβαλε η προσφεύγουσα-ενάγουσα, της έταξε προθεσμία για την υποβολή μη εμπιστευτικής εκδοχής της προσφυγής-αγωγής, του υπομνήματος ανταπαντήσεως και των παραρτημάτων τους και επισήμανε ότι, κατόπιν της επιδόσεως τους μη εμπιστευτικού κειμένου των εν λόγω εγγράφων στην Επιτροπή, η τελευταία θα είχε προθεσμία για να υποβάλει τυχόν συμπληρωματικές παρατηρήσεις στο υπόμνημα παρεμβάσεώς της.
- 38 Στις 7 Μαρτίου 2018 η Επιτροπή κατέθεσε συμπληρωματικές παρατηρήσεις επί του υπομνήματος παρεμβάσεώς της.
- 39 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Μαρτίου 2018, το Συμβούλιο δήλωσε ότι δεν είχε να διατυπώσει παρατηρήσεις επί των συμπληρωματικών παρατηρήσεων της Επιτροπής.
- 40 Στις 5 Απριλίου 2018 η προσφεύγουσα-ενάγουσα υπέβαλε παρατηρήσεις επί των συμπληρωματικών παρατηρήσεων της Επιτροπής.
- 41 Στις 6 Απριλίου 2018 η Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου ενημέρωσε τους διαδίκους για την περάτωση της έγγραφης διαδικασίας.
- 42 Με έγγραφο της 24ης Απριλίου 2018, η προσφεύγουσα-ενάγουσα υπέβαλε αιτιολογημένη αίτηση, βάσει του άρθρου 106 του Κανονισμού Διαδικασίας, προκειμένου να ακουστεί στο πλαίσιο της προφορικής διαδικασίας.
- 43 Κατόπιν προτάσεως του δευτέρου τμήματος, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, στις 16 Μαΐου 2018, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 28 του Κανονισμού Διαδικασίας, να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον πενταμελούς τμήματος.
- 44 Κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 89 του Κανονισμού Διαδικασίας, κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν γραπτώς σε ορισμένες ερωτήσεις και να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

- 45 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 10ης Ιουλίου 2018.
- 46 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2015 και, στο μέτρο που είναι αναγκαίο, την απόφαση της 19ης Ιουλίου 2016 περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως·
 - να υποχρεώσει το Συμβούλιο στην καταβολή αποζημιώσεως προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας και προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη η προσφεύγουσα-ενάγουσα·
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.
- 47 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα-ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 48 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή.
- 49 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα-ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

III. Σκεπτικό

1. Επί του αντικειμένου της προσφυγής-αγωγής

- 50 Στο πλαίσιο των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της 8ης Δεκεμβρίου 2015 και, «στο μέτρο που είναι αναγκαίο», την ακύρωση της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 2016 περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως. Ισχυρίζεται ότι η εν λόγω προσφυγή-αγωγή είναι παραδεκτή όχι μόνο κατά το μέρος που στρέφεται κατά της αποφάσεως της 8ης Δεκεμβρίου 2015, αλλά επίσης κατά το μέρος που στρέφεται κατά της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως, καθόσον περιέχει νέα στοιχεία σε σχέση με την απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2015.
- 51 Οι λοιποί διάδικοι δεν αμφισβήτησαν το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως που στρέφεται κατά των δύο προαναφερθεισών αποφάσεων.
- 52 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η διοικητική ένσταση, κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, καθώς και η απόρριψή της, ρητή ή σιωπηρή, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος μιας σύνθετης διαδικασίας και συνιστούν απλώς προϋπόθεση για να επιληφθεί ο δικαστής. Υπό τις συνθήκες αυτές, μία προσφυγή, έστω και αν στρέφεται ρητώς κατά της απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως, έχει ως αποτέλεσμα να επιλαμβάνεται ο δικαστής της βλαπτικής πράξεως κατά της οποίας υποβλήθηκε η διοικητική ένσταση (πρβλ. απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 1989, Vainker κατά Κοινοβουλίου, 293/87, EU:C:1989:8, σκέψεις 7 και 8), εκτός από την περίπτωση που η απόρριψη της διοικητικής ενστάσεως έχει διαφορετικό περιεχόμενο από αυτό της πράξεως κατά της οποίας υποβλήθηκε η ως άνω ένσταση (απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2006, Staboli κατά Επιτροπής, T-281/04, EU:T:2006:334, σκέψη 26).

- 53 Συγκεκριμένα, κάθε απόφαση περί απορρίψεως διοικητικής ενστάσεως, είτε ρητή είτε σιωπηρή, εφόσον είναι σαφής και αμιγής, απλώς επιβεβαιώνει την πράξη ή την παράλειψη για την οποία παραπονεείται ο ενιστάμενος και δεν συνιστά, αφ' εαυτής, πράξη δεκτική προσβολής, οπότε τα αιτήματα που βάλλουν κατά της αποφάσεως αυτής η οποία δεν έχει αυτοτελές περιεχόμενο έναντι της αρχικής αποφάσεως πρέπει να θεωρούνται ως βάλλοντα κατά της αρχικής πράξεως (βλ. απόφαση της 19ης Ιουνίου 2015, Ζ κατά Δικαστηρίου, T-88/13 P, EU:T:2015:393, σκέψη 141 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 54 Μια ρητή απόφαση περί απορρίψεως διοικητικής ενστάσεως, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου της, μπορεί να μην έχει χαρακτήρα επιβεβαιωτικό της πράξεως την οποία προσβάλλει ο προσφεύγων. Αυτό συμβαίνει όταν η απόφαση περί απορρίψεως διοικητικής ενστάσεως περιέχει επανεξέταση της καταστάσεως του προσφεύγοντος βάσει νέων νομικών και πραγματικών στοιχείων ή όταν τροποποιεί ή συμπληρώνει την αρχική απόφαση. Στις περιπτώσεις αυτές, η απόρριψη της διοικητικής ενστάσεως συνιστά πράξη υποκείμενη σε δικαστικό έλεγχο, η οποία λαμβάνεται υπόψη από το δικαστήριο κατά την εκτίμηση της νομιμότητας της προσβαλλομένης πράξεως, και μπορεί μάλιστα να θεωρηθεί βλαπτική πράξη η οποία αντικαθιστά την προσβαλλόμενη πράξη (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2017, Skareby κατά ΕΥΕΔ, T-585/16, EU:T:2017:613, σκέψη 18).
- 55 Εν προκειμένω, πρέπει να σημειωθεί, κατ' αρχάς, ότι η διοικητική ένσταση και η προσφυγή-αγωγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου υποβλήθηκαν εντός των προθεσμιών που προβλέπονται στα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ.
- 56 Εν συνεχεία, πρέπει να επισημανθεί ότι η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως δεν μεταβάλλει ούτε το νόημα ούτε το περιεχόμενο της αποφάσεως της 8ης Δεκεμβρίου 2015 με την οποία η προσφεύγουσα-ενάγουσα απομακρύνθηκε από τη θέση της προς το συμφέρον της υπηρεσίας κατ' εφαρμογήν του άρθρου 42γ του ΚΥΚ. Επιπλέον, η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως συμπληρώνει την αιτιολογία της αποφάσεως της 8ης Δεκεμβρίου 2015 σχετικά με την εκτίμηση της ικανότητας της προσφεύγουσας-ενάγουσας να αποκτήσει νέες δεξιότητες και να προσαρμοστεί στο μεταβαλλόμενο εργασιακό περιβάλλον και, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως αυτής, λαμβάνει υπόψη πραγματικά στοιχεία τα οποία δεν ήταν διαθέσιμα στις 8 Δεκεμβρίου 2015, ημερομηνία κατά την οποία εκδόθηκε η απόφαση περί απομακρύνσεως της προσφεύγουσας-ενάγουσας προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Το Γενικό Δικαστήριο παραπέμπει συναφώς στις εκθέσεις αξιολογήσεως της προσφεύγουσας-ενάγουσας για τα έτη 2014 και 2015, οι οποίες, σύμφωνα με τις διευκρινίσεις του Συμβουλίου, καταρτίστηκαν μετά την απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2015, αλλά πριν από την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως.
- 57 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται ότι, εν προκειμένω, η μόνη βλαπτική για την προσφεύγουσα-ενάγουσα πράξη είναι η απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2015 η οποία την απομακρύνει από τη θέση της προς το συμφέρον της υπηρεσίας κατ' εφαρμογήν του άρθρου 42γ του ΚΥΚ (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η νομιμότητα της οποίας, ωστόσο, θα εκτιμηθεί λαμβανομένης υπόψη της αιτιολογίας που περιέχεται στην απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως.

2. Επί του αιτήματος ακυρώσεως

- 58 Προς στήριξη του αιτήματός της περί ακυρώσεως, η προσφεύγουσα-ενάγουσα προβάλλει πέντε λόγους ακυρώσεως: ο πρώτος συνιστά ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που στρέφεται κατά του άρθρου 42γ του ΚΥΚ, ο δεύτερος αφορά παράβαση της διατάξεως αυτής καθώς και της CP 71/15 και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, ο τρίτος προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως, ο τέταρτος παράβαση του καθήκοντος μέριμνας και ο πέμπτος κατάχρηση εξουσίας.

1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 42γ του ΚΥΚ

1) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

- 59 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα υποστηρίζει ότι το άρθρο 42γ του ΚΥΚ είναι παράνομο καθόσον παραβιάζει την αρχή της ισότητας ενώπιον του νόμου και την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, μεταξύ άλλων, λόγω ηλικίας, οι οποίες κατοχυρώνονται στα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην οδηγία 2000/78/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2000, για τη διαμόρφωση γενικού πλαισίου για την ίση μεταχείριση στην απασχόληση και την εργασία (ΕΕ 2000, L 303, σ. 16) και στο άρθρο 1δ του ΚΥΚ.
- 60 Στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα-ενάγουσα ισχυρίζεται ότι το άρθρο 42γ του ΚΥΚ, στο μέτρο που εφαρμόζεται ρητώς στους μόνιμους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό «[τ]ο νωρίτερο πέντε έτη κατά μέγιστο πριν από την ηλικία συνταξιοδότησης [τους]», εισάγει διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2000/78. Κατά την προσφεύγουσα-ενάγουσα, η διαφορετική αυτή μεταχείριση δεν δικαιολογείται αντικειμενικά και λογικά από έναν θεμιτό σκοπό κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/78. Επιπλέον, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι το άρθρο 42γ του ΚΥΚ επιδιώκει έναν τέτοιο θεμιτό σκοπό, τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν για την επίτευξή του δεν είναι ούτε πρόσφορα ούτε αναγκαία κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/78.
- 61 Το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας-ενάγουσας και ζητούν την απόρριψη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως.
- 62 Κατ' αρχάς, πρέπει να προσδιοριστούν οι διατάξεις υπό το πρίσμα των οποίων πρέπει να εξεταστεί η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προέβαλε η προσφεύγουσα-ενάγουσα.
- 63 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, η δε αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, κατά το άρθρο 21, παράγραφος 1, του Χάρτη, αποτελεί ιδιαίτερη έκφασή της (απόφαση της 5ης Ιουλίου 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, σκέψη 29).
- 64 Επιπλέον, το άρθρο 51, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων ορίζει ότι οι διατάξεις του Χάρτη απευθύνονται, μεταξύ άλλων, στα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης, τηρουμένης της αρχής της επικουρικότητας.
- 65 Επομένως, η νομιμότητα του άρθρου 42γ του ΚΥΚ, το οποίο προστέθηκε στον ΚΥΚ με τον κανονισμό 1023/2013, πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα του υπέρτερης ισχύος κανόνα του άρθρου 21, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, το οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα-ενάγουσα στην επιχειρηματολογία της και το οποίο απαγορεύει κάθε διάκριση λόγω, μεταξύ άλλων, ηλικίας.
- 66 Όσον αφορά την επίκληση της οδηγίας 2000/78 από την προσφεύγουσα-ενάγουσα, πρέπει, κατ' αρχάς, να παρατεθούν οι σχετικές διατάξεις της.
- 67 Το άρθρο 1 της οδηγίας 2000/78, με τίτλο «Σκοπός», προβλέπει τα εξής:
- «Σκοπός της παρούσας οδηγίας είναι η θέσπιση γενικού πλαισίου για την καταπολέμηση των διακρίσεων λόγω θρησκείας ή πεποιθήσεων, ειδικών αναγκών, ηλικίας ή γενετήσιου προσανατολισμού στον τομέα της απασχόλησης και της εργασίας, προκειμένου να υλοποιηθεί η αρχή της ίσης μεταχείρισης στα κράτη μέλη.»

68 Το άρθρο 2 της οδηγίας 2000/78, με τίτλο «Η έννοια των διακρίσεων», στην πρώτη και δεύτερη παράγραφο του ορίζει ότι:

«1. Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, η αρχή της ίσης μεταχείρισης σημαίνει την απουσία άμεσης ή έμμεσης διάκρισης για έναν από τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 1.

2. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1:

α) συντρέχει άμεση διάκριση όταν, για έναν από τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 1, ένα πρόσωπο υφίσταται μεταχείριση λιγότερο ευνοϊκή από αυτήν την οποία υφίσταται, υπέστη ή θα υφίστατο σε ανάλογη κατάσταση ένα άλλο πρόσωπο,

β) συντρέχει έμμεση διάκριση όταν μια εκ πρώτης όψεως ουδέτερη διάταξη, κριτήριο ή πρακτική ενδέχεται να προκαλέσει μειονεκτική μεταχείριση ενός προσώπου μιας ορισμένης θρησκείας ή πεποιθήσεων, με μια ορισμένη ειδική ανάγκη, μιας ορισμένης ηλικίας, ή ενός ορισμένου γενετήσιου προσανατολισμού, σε σχέση με άλλα άτομα εκτός εάν,

i) η εν λόγω διάταξη, κριτήριο ή πρακτική δικαιολογείται αντικειμενικά από ένα θεμιτό στόχο και τα μέσα για την επίτευξη του στόχου αυτού είναι πρόσφορα και αναγκαία [...]

69 Το άρθρο 6 της οδηγίας 2000/78, με τίτλο «Δικαιολογημένη διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας», στην πρώτη παράγραφο προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Κατά παρέκκλιση εκ του άρθρου 2 παράγραφος 2, τα κράτη μέλη δύνανται να προβλέπουν ότι η λόγω ηλικίας διαφορετική μεταχείριση δεν συνιστά διάκριση εφόσον δικαιολογείται στο πλαίσιο του εθνικού δικαίου αντικειμενικά και λογικά από έναν θεμιτό στόχο, ιδίως δε από θεμιτούς στόχους της πολιτικής στον τομέα της απασχόλησης, της αγοράς εργασίας και της επαγγελματικής κατάρτισης, και εφόσον τα μέσα επίτευξης του στόχου αυτού είναι πρόσφορα και αναγκαία.

Αυτή η διαφορετική μεταχείριση μπορεί ιδίως να περιλαμβάνει:

α) την καθιέρωση ειδικών συνθηκών για την πρόσβαση στην απασχόληση και την επαγγελματική κατάρτιση, για την απασχόληση και την εργασία, συμπεριλαμβανομένων των όρων απόλυσης και αμοιβής, για τους νέους, τους ηλικιωμένους και τους εργαζομένους που συντηρούν άλλα πρόσωπα, προκειμένου να ευνοείται η επαγγελματική τους ένταξη ή να εξασφαλίζεται η προστασία τους,

β) τον καθορισμό ελάχιστων όρων ηλικίας, επαγγελματικής εμπειρίας ή αρχαιότητας στην απασχόληση για την πρόσβαση στην απασχόληση ή σε ορισμένα πλεονεκτήματα που συνδέονται με την απασχόληση,

γ) τον καθορισμό ανώτατου ορίου ηλικίας για την πρόσληψη, με βάση την απαιτούμενη κατάρτιση για τη συγκεκριμένη θέση εργασίας ή την ανάγκη εύλογης περιόδου απασχόλησης πριν από τη συνταξιοδότηση.»

70 Εν συνεχεία, πρέπει να υπομνησθεί ότι από το άρθρο 288, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ προκύπτει ότι οι οδηγίες δεσμεύουν τα κράτη μέλη στα οποία απευθύνονται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Επομένως, η οδηγία 2000/78, όπως διευκρινίζεται άλλωστε στο άρθρο 21 αυτής, απευθύνεται στα κράτη μέλη και όχι στα θεσμικά όργανα. Κατά συνέπεια, οι διατάξεις της εν λόγω οδηγίας δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι επιβάλλουν, αυτές καθαυτές, υποχρεώσεις στα θεσμικά όργανα, κατά την άσκηση της νομοθετικής εξουσίας τους ή της εξουσίας τους λήψεως αποφάσεων (πρβλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 9ης Σεπτεμβρίου 2003, Rinke, C-25/02, EU:C:2003:435, σκέψη 24, και της 24ης Μαΐου 2008, Belfass κατά Συμβουλίου, T-495/04, EU:T:2008:160, σκέψη 43), ούτε περαιτέρω μπορούν, καθαυτές, να στηρίξουν ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 42γ του ΚΥΚ (πρβλ. απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2011, Adjemian κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-325/09 P, EU:T:2011:506, σκέψη 52).

- 71 Ωστόσο, μολονότι η οδηγία 2000/78 δεν μπορεί, καθαυτήν, να αποτελέσει πηγή υποχρεώσεων για τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, κατά την άσκηση της νομοθετικής εξουσίας τους ή της εξουσίας τους λήψεως αποφάσεων με σκοπό τη ρύθμιση των εργασιακών σχέσεων μεταξύ αυτών και των μελών του προσωπικού τους, εντούτοις οι κανόνες ή οι αρχές που κατοχυρώνονται ή συνάγονται στο πλαίσιο της οδηγίας αυτής μπορούν να προβληθούν έναντι των θεσμικών οργάνων όταν οι εν λόγω κανόνες και αρχές αποτελούν απλώς την ειδική έκφραση θεμελιωδών κανόνων των Συνθηκών και γενικών αρχών που δεσμεύουν ευθέως τα εν λόγω θεσμικά όργανα (πρβλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2016, *Todorova Androva κατά Συμβουλίου κ.λπ.*, T-366/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:729, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 72 Το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει ότι η οδηγία 2000/78 συγκεκριμενοποιεί, στον τομέα της απασχολήσεως και της εργασίας, την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ηλικίας η οποία συνιστά γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2014, *Vital Pérez*, C-416/13, EU:C:2014:2371, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 73 Επομένως, μολονότι οι διατάξεις της οδηγίας 2000/78 δεν μπορούν να θεμελιώσουν, καθαυτές, την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 42γ του ΚΥΚ, μπορούν να αποτελέσουν πηγή έμπνευσης για τον καθορισμό των υποχρεώσεων του νομοθέτη της Ένωσης στον τομέα της δημόσιας διοίκησης της Ένωσης, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτεροτήτων της τελευταίας. Κατ' αυτόν τον τρόπο το Γενικό Δικαστήριο θα λάβει υπόψη εν προκειμένω την οδηγία 2000/78.
- 74 Όσον αφορά την επίκληση από την προσφεύγουσα-ενάγουσα του άρθρου 1δ του ΚΥΚ, πρέπει να υπομνησθεί ότι η διάταξη αυτή προβλέπει την απαγόρευση κάθε διακρίσεως, συμπεριλαμβανομένης της διακρίσεως λόγω ηλικίας, κατά την εφαρμογή του ΚΥΚ. Η διάταξη αυτή προστέθηκε στον ΚΥΚ με τον κανονισμό του Συμβουλίου (ΕΚ, Ευρατόμ) αριθ. 723/2004 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 2004, για την τροποποίηση του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων αυτών (ΕΕ 2004, L 124, σ. 1).
- 75 Δεδομένου ότι το άρθρο 1δ του ΚΥΚ περιλαμβάνεται στην ίδια κανονιστική πράξη με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ, ήτοι στον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης, και κατά συνέπεια κατέχει την ίδια βαθμίδα με αυτό στην ιεραρχία των κανόνων, η διάταξη αυτή δεν αποτελεί κανόνα υπό το πρίσμα του οποίου μπορεί να εξεταστεί η νομιμότητα του άρθρου 42γ του ΚΥΚ. Άλλωστε, η προσφεύγουσα-ενάγουσα διευκρίνισε ότι η παραπομπή στο άρθρο 1δ του ΚΥΚ έγινε μόνο στο μέτρο που η διάταξη αυτή κατοχυρώνει τη γενική αρχή της ισότητας έναντι του νόμου και την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω, μεταξύ άλλων, ηλικίας.
- 76 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η νομιμότητα του άρθρου 42γ του ΚΥΚ πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα του άρθρου 21, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, λαμβάνοντας παράλληλα υπόψη, εντός των ορίων που παρατίθενται στη σκέψη 73 ανωτέρω, την οδηγία 2000/78.
- 77 Όπως έχει επισημανθεί (βλ. σκέψη 63 ανωτέρω), το άρθρο 21, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων θεσπίζει την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, η οποία αποτελεί ιδιαίτερη έκφραση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως που κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη.
- 78 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται παρόμοιες καταστάσεις κατά τρόπο διαφορετικό και να μην αντιμετωπίζονται διαφορετικές καταστάσεις καθ' όμοιο τρόπο, εκτός αν τούτο δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ. απόφαση της 5ης Ιουλίου 2017, *Fries*, C-190/16, EU:C:2017:513, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

79 Κατ' αρχάς, πρέπει να εξεταστεί αν το άρθρο 42γ του ΚΥΚ εισάγει διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας και, κατά δεύτερον, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, αν η διαφορετική αυτή μεταχείριση συνάδει εντούτοις με το άρθρο 21, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, υπό την έννοια ότι πληροί τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη (πρβλ. απόφαση της 5ης Ιουλίου 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, σκέψη 35).

2) Επί της υπάρξεως διαφορετικής μεταχειρίσεως λόγω ηλικίας

80 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 42γ του ΚΥΚ εφαρμόζεται «[τ]ο νωρίτερο πέντε έτη κατά μέγιστο πριν από την ηλικία συνταξιοδότησης» των οικείων υπαλλήλων. Το Συμβούλιο διευκρίνισε ότι η διάταξη αυτή έχει εφαρμογή σε υπαλλήλους ηλικίας από 55 έως 66 περίπου ετών. Από το ισχύον κανονιστικό πλαίσιο και από τις διευκρινίσεις του Συμβουλίου στο πλαίσιο της γραπτής απάντησής του σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει ότι η συγκεκριμένη ηλικιακή κατηγορία καθορίζεται με βάση το ακόλουθο σκεπτικό.

81 Όσον αφορά τους υπαλλήλους που εισήλθαν στην υπηρεσία πριν από την 1η Ιανουαρίου 2014, πρέπει να ληφθεί υπόψη το άρθρο 22, παράγραφος 1, πέμπτο εδάφιο, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, το οποίο προβλέπει ότι:

«Για υπαλλήλους που υπηρετούν πριν από την 1η Ιανουαρίου 2014, η ηλικία συνταξιοδότησης που λαμβάνεται υπόψη για όλες τις αναφορές που γίνονται στην ηλικία συνταξιοδότησης στο πλαίσιο του παρόντος κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης ορίζεται σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις, εκτός αν στον παρόντα κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης ορίζεται διαφορετικά.»

82 Αυτή η ηλικία συνταξιοδότησης κυμαίνεται μεταξύ 60 και 65 ετών ανάλογα με την ηλικία του υπαλλήλου την 1η Μαΐου 2014, όπως προκύπτει από το περιεχόμενο των πρώτων τεσσάρων εδαφίων του άρθρου 22, παράγραφος 1, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ.

83 Όσον αφορά τους υπαλλήλους που εισήλθαν στην υπηρεσία μετά την 1η Ιανουαρίου 2014, ως ηλικία συνταξιοδότησης ορίζεται το 66ο έτος της ηλικίας τους δυνάμει του άρθρου 52, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του ΚΥΚ.

84 Επομένως, δεδομένου ότι η απομάκρυνση από τη θέση προς το συμφέρον της υπηρεσίας μπορεί να εφαρμοστεί σε υπαλλήλους που έχουν 10 έτη υπηρεσίας και οι οποίοι βρίσκονται το νωρίτερο πέντε έτη πριν από την ηλικία συνταξιοδότησής τους, αυτή αφορά δυνητικά τους υπαλλήλους ηλικίας μεταξύ 55 ετών (για εκείνους που ήταν 60 ετών και άνω την 1η Μαΐου 2014 και για τους οποίους επομένως ως ηλικία συνταξιοδότησης οριζόταν το 60ό έτος) και 66 ετών (για εκείνους οι οποίοι προσελήφθησαν μετά την 1η Ιανουαρίου 2014 και για τους οποίους επομένως ως ηλικία συνταξιοδότησης ορίζεται το 66ο έτος).

85 Στο μέτρο που το άρθρο 42γ του ΚΥΚ εφαρμόζεται μόνο στους υπαλλήλους ηλικίας μεταξύ 55 και 66 ετών και δεν εφαρμόζεται στους νεότερους υπαλλήλους που δεν εμπίπτουν στην προαναφερθείσα ηλικιακή κλίμακα, η διάταξη αυτή εισάγει διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας.

86 Πρέπει να σημειωθεί ότι το Συμβούλιο εκφράζει αμφιβολίες ως προς το ζήτημα αν το άρθρο 42γ του ΚΥΚ μπορεί να εμπίπτει στην έννοια της διακρίσεως κατά την έννοια του άρθρου 2 της οδηγίας 2000/78, στο μέτρο που δεν αναφέρεται σε «συγκεκριμένη ηλικία», αλλά στην ηλικία συνταξιοδότησεως των οικείων υπαλλήλων, η οποία μπορεί να ποικίλλει. Επομένως, πρόκειται για ένα μέτρο συνοδευτικό της συνταξιοδοτήσεως που προορίζεται να μετριάσει τον βίαιο χαρακτήρα της απομακρύνσεως από τη θέση εργασίας και όχι να κάνει διακρίσεις λόγω μιας ορισμένης ηλικίας σε

σχέση με μια άλλη. Προς επίρρωση της συλλογιστικής αυτής, το Συμβούλιο επισημαίνει επίσης ότι η εφαρμογή του άρθρου 42γ του ΚΥΚ εξαρτάται και από μια δεύτερη προϋπόθεση που δεν συνδέεται με την ηλικία, ήτοι την προϋπόθεση υπάρξεως προϋπηρεσίας τουλάχιστον δέκα ετών.

- 87 Η επιχειρηματολογία αυτή του Συμβουλίου αφορά την δικαιολόγηση της διαφορετικής μεταχειρίσεως λόγω ηλικίας, που εμπεριέχεται στο άρθρο 42γ του ΚΥΚ και δεν θέτει υπό αμφισβήτηση την ύπαρξη της διαφορετικής αυτής μεταχειρίσεως. Στο μέτρο που η διάταξη αυτή αφορά μόνον τους υπαλλήλους που εμπίπτουν σε συγκεκριμένη ηλικιακή κλίμακα, το οποίο προσδιορίζεται με σαφήνεια, εισάγει διαφορετική μεταχείριση που συνδέεται άμεσα με την ηλικία, παρά το γεγονός ότι η προαναφερθείσα ηλικιακή κλίμακα καθορίζεται με βάση την ηλικία συνταξιοδοτήσεως των οικείων υπαλλήλων. Το ζήτημα αν η διαφορετική αυτή μεταχείριση συνιστά διάκριση η οποία απαγορεύεται από το άρθρο 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων αποτελεί χωριστό ζήτημα από εκείνο που αφορά την ύπαρξη διαφορετικής μεταχειρίσεως.
- 88 Περαιτέρω, όσον αφορά την επιχειρηματολογία του Συμβουλίου η οποία παρατίθεται στη σκέψη 86 ανωτέρω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το γεγονός ότι το άρθρο 42γ του ΚΥΚ προβλέπει και άλλες προϋποθέσεις που δεν συνδέονται με την ηλικία, όπως η προϋπηρεσία των οικείων υπαλλήλων και η ύπαρξη «οργανωτικών αναγκών που συνδέονται με την απόκτηση νέων ικανοτήτων», δεν αντισταθμίζει το γεγονός ότι, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις αυτές, οι υπάλληλοι που εμπίπτουν στην εν λόγω ηλικιακή κλίμακα αντιμετωπίζονται διαφορετικά σε σχέση με τους υπαλλήλους που δεν εμπίπτουν σε αυτή.
- 89 Κατά τη νομολογία, για να είναι δυνατό να προσαφθεί στον νομοθέτη της Ένωσης ότι παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, πρέπει αυτός να είχε αντιμετωπίσει με διαφορετικό τρόπο παρόμοιες καταστάσεις, συνεπαγόμενες μειονέκτημα για ορισμένα πρόσωπα σε σχέση με άλλα (βλ. απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine κ.λπ., C-127/07, EU:C:2008:728, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι, εν προκειμένω, πρέπει να εξακριβωθεί αν η διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας, την οποία προβλέπει το άρθρο 42γ του ΚΥΚ, συνεπάγεται κάποιο μειονέκτημα για τους υπαλλήλους που εμπίπτουν στην επίμαχη ηλικιακή κλίμακα σε σχέση με εκείνους που δεν εμπίπτουν σε αυτό (πρβλ. απόφαση της 5ης Ιουλίου 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, σκέψη 33).
- 90 Εν προκειμένω, οι υπάλληλοι που εμπίπτουν στην επίμαχη ηλικιακή κλίμακα και, ως εκ τούτου, ενδεχομένως εμπίπτουν στο προβλεπόμενο από το άρθρο 42γ του ΚΥΚ μέτρο μπορεί να υποχρεωθούν, παρά τη θέλησή τους, σε μεταβολή της υπηρεσιακής τους κατάστασης υπό την έννοια ότι παύουν να βρίσκονται σε «ενεργό υπηρεσία» κατά την έννοια του άρθρου 36 του ΚΥΚ και απομακρύνονται από τη θέση «προς το συμφέρον της υπηρεσίας». Εξάλλου, παύει η εξέλιξη της σταδιοδρομίας των εν λόγω υπαλλήλων, δεδομένου ότι, σύμφωνα με το άρθρο 42γ, έκτο εδάφιο, στοιχείο β', του ΚΥΚ, οι υπάλληλοι αυτοί παύουν να έχουν δικαίωμα προαγωγής κατά κλιμάκιο και προαγωγής κατά βαθμό.
- 91 Οι υπάλληλοι που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 42γ του ΚΥΚ δεν υφίστανται τα μειονεκτήματα αυτά όσον αφορά τη σταδιοδρομία τους.
- 92 Επιπλέον, οι υπάλληλοι που έχουν απομακρυνθεί προς το συμφέρον της υπηρεσίας υφίστανται αναμφισβήτητη μείωση των επαγγελματικών εισοδημάτων τους που απορρέει, μεταξύ άλλων, από το γεγονός ότι παύουν να εισπράττουν τον βασικό μισθό, ο οποίος αντικαθίσταται από την αποζημίωση που προβλέπεται στο άρθρο 42γ, έβδομο εδάφιο, του ΚΥΚ. Δυνάμει της διατάξεως αυτής, η εν λόγω αποζημίωση υπολογίζεται σύμφωνα με το παράρτημα IV του ΚΥΚ, γεγονός που σημαίνει ότι οι υπάλληλοι που απομακρύνονται προς το συμφέρον της υπηρεσίας λαμβάνουν κατά τη διάρκεια των τριών πρώτων μηνών εφαρμογής του μέτρου μηνιαία αποζημίωση ίση με τον βασικό τους μισθό, από τον τέταρτο έως τον έκτο μήνα εφαρμογής του μέτρου μηνιαία αποζημίωση ίση με το 85 % του βασικού μισθού και από τον έβδομο μήνα έως το πέρας της απομακρύνσεως, ήτοι έως την ηλικία συνταξιοδοτήσεως, μηνιαία αποζημίωση ίση με το 70 % του βασικού μισθού. Σύμφωνα με το

άρθρο 42γ, ένατο εδάφιο, του ΚΥΚ, η αποζημίωση αυτή δεν υπόκειται σε διορθωτικό συντελεστή. Επιπλέον, η προαναφερθείσα οικονομική ζημία ενδεχομένως επιδεινώνεται λόγω του γεγονότος ότι οι συγκεκριμένοι υπάλληλοι παύουν να έχουν δικαίωμα προαγωγής κατά κλιμάκιο και προαγωγής κατά βαθμό, όπως προαναφέρθηκε.

- 93 Οι υπάλληλοι οι οποίοι δεν εμπίπτουν στην επίμαχη ηλικιακή κλίμακα και ως προς τους οποίους, κατά συνέπεια, δεν μπορεί να εφαρμοστεί το άρθρο 42γ του ΚΥΚ δεν υφίστανται τα οικονομικά μειονεκτήματα που αναφέρονται στη σκέψη 92 ανωτέρω.
- 94 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το άρθρο 42γ του ΚΥΚ εισάγει διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας.

3) Επί της τηρήσεως των κριτηρίων του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων

- 95 Κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, κάθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται στον Χάρτη πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο και να σέβεται το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών. Τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, περιορισμοί επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε σκοπούς γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων.
- 96 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας, που θεσπίζεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ προβλέπεται από τον «νόμο» κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, στο μέτρο που η διάταξη αυτή απορρέει από τον κανονισμό 1023/2013 (πρβλ. απόφαση της 5ης Ιουλίου 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, σκέψη 37).
- 97 Περαιτέρω, πρέπει να διαπιστωθεί ότι η προαναφερθείσα διαφορετική μεταχείριση αφορά ένα ζήτημα περιορισμένης εμβέλειας στο πλαίσιο της δημοσίας διοικήσεως της Ένωσης, ήτοι το ζήτημα της απομακρύνσεως από τη θέση προς το συμφέρον της υπηρεσίας ορισμένων υπαλλήλων που πληρούν ορισμένες προϋποθέσεις, μεταξύ των οποίων η σχετική με την ηλικία προϋπόθεση. Κατά συνέπεια, η διαφορετική αυτή μεταχείριση «σέβεται το βασικό περιεχόμενο» της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (πρβλ. απόφαση της 5ης Ιουλίου 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 98 Προς επίρρωση του συμπεράσματος αυτού, επισημαίνεται ότι το άρθρο 42γ, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ προβλέπει ότι ο συνολικός ετήσιος αριθμός των μόνιμων υπαλλήλων οι οποίοι απομακρύνονται από τη θέση τους προς το συμφέρον της υπηρεσίας δεν μπορεί να υπερβαίνει το 5 % του συνολικού αριθμού των υπαλλήλων όλων των οργάνων που συνταξιοδοτήθηκαν το προηγούμενο έτος. Καθίσταται επομένως σαφές ότι, λαμβανομένου υπόψη του ανώτατου αυτού ορίου και των προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 42γ του ΚΥΚ, που προβλέπονται στο πρώτο εδάφιο της διατάξεως αυτής, ο ετήσιος αριθμός των υπαλλήλων που μπορούν να απομακρυνθούν προς το συμφέρον της υπηρεσίας είναι πολύ περιορισμένος, όπως προκύπτει επίσης από τις γραπτές απαντήσεις του Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής σε ερώτηση που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο. Παραδειγματος χάριν, το Συμβούλιο επισήμανε ότι, όσον το αφορά, τέσσερις υπάλληλοι απομακρύνθηκαν προς το συμφέρον της υπηρεσίας κατά τη διάρκεια καθενός από τα έτη 2015, 2016 και 2017 επί συνόλου 2 757 εν ενεργεία υπαλλήλων στο Συμβούλιο στις 31 Δεκεμβρίου 2017.
- 99 Το Γενικό Δικαστήριο θα εξετάσει το ζήτημα αν πληρούνται εν προκειμένω οι δύο εναπομείνουσες προϋποθέσεις, που προβλέπονται στο άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, βάσει των οποίων μπορεί να αιτιολογηθεί η διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας που

θεσπίζεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ. Οι εν λόγω προϋποθέσεις αφορούν την ύπαρξη σκοπού γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζεται από την Ένωση και στον οποίο ανταποκρίνεται η διαφορετική μεταχείριση και την αναλογικότητα.

1) Επί του ζητήματος αν η διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας, που θεσπίζεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ, ανταποκρίνεται σε σκοπό γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζεται από την Ένωση

- 100 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από το Κοινοβούλιο και την Επιτροπή, ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι η διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας, που θεσπίζεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ, επιδιώκει τρεις σκοπούς γενικού συμφέροντος στο πλαίσιο της πολιτικής προσωπικού. Πρώτον, η διαφορετική αυτή μεταχείριση επιδιώκει τον σκοπό της βελτιστοποίησης της επενδύσεως των θεσμικών οργάνων για την επαγγελματική κατάρτιση δίνοντάς τους τη δυνατότητα να επικεντρώσουν την εν λόγω επένδυση σε υπαλλήλους που διαθέτουν ακόμη εύλογη περίοδο απασχόλησης πριν από τη συνταξιοδότηση. Δεύτερον, η προαναφερθείσα διαφορετική μεταχείριση επιδιώκει τον σκοπό της στήριξης των υπαλλήλων που βρίσκονται κοντά στην ηλικία συνταξιοδότησεως και οι οποίοι δεν έχουν τη δυνατότητα να αποκτήσουν νέες ικανότητες και να προσαρμοστούν στο μεταβαλλόμενο εργασιακό περιβάλλον των θεσμικών οργάνων. Τρίτον, η εν λόγω διαφορετική μεταχείριση επιδιώκει, κατ' ουσίαν, τον σκοπό της διατηρήσεως μιας ισόρροπης ηλικιακής διαρθρώσεως μεταξύ υπαλλήλων νεαρής και μεγαλύτερης ηλικίας, η οποία, με τη σειρά της, ενθαρρύνει την πρόσληψη και την προαγωγή των νέων αυτών υπαλλήλων, την ανταλλαγή εμπειριών και την καινοτομία καθώς και τη γεωγραφική πολυμορφία.
- 101 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα αμφισβητεί την ύπαρξη των τριών προαναφερθέντων σκοπών. Υποστηρίζει ότι ο μόνος σκοπός που επιδιώκεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ είναι η μείωση του κόστους και του προσωπικού των θεσμικών οργάνων με την «απαλλαγή» από τους υπαλλήλους που βρίσκονται εγγύτερα στη συνταξιοδότηση και οι οποίοι θα ελάμβαναν υψηλότερες αποδοχές. Ο σκοπός αυτός όμως δεν συνιστά θεμιτό σκοπό «της πολιτικής στον τομέα της απασχόλησης, της αγοράς εργασίας και της επαγγελματικής κατάρτισης» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/78, ο οποίος δικαιολογεί τη διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας που θεσπίζεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ.
- 102 Πρώτον, πρέπει να εξακριβωθεί η ύπαρξη των σκοπών που επικαλούνται τα θεσμικά όργανα. Συναφώς, πρέπει να ληφθούν υπόψη οι διατάξεις του άρθρου 42γ του ΚΥΚ και, ενδεχομένως, το γενικό πλαίσιο του βάσει του οποίου προσδιορίζεται ο σκοπός στον οποίο βασίζεται η διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας, που θεσπίστηκε από αυτό (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 16ης Οκτωβρίου 2007, *Palacios de la Villa*, C-411/05, EU:C:2007:604, σκέψεις 56 και 57· της 21ης Ιουλίου 2011, *Fuchs και Köhler*, C-159/10 και C-160/10, EU:C:2011:508, σκέψη 39, και της 6ης Νοεμβρίου 2012, *Επιτροπή κατά Ουγγαρίας*, C-286/12, EU:C:2012:687, σκέψη 58).
- 103 Όσον αφορά τον πρώτο προβαλλόμενο σκοπό, δηλαδή τη βελτιστοποίηση της επενδύσεως για την επαγγελματική κατάρτιση, πρέπει να επισημανθεί, κατ' αρχάς, ότι η εφαρμογή του άρθρου 42γ του ΚΥΚ τελεί υπό την προϋπόθεση της υπάρξεως «οργανωτικών αναγκών που συνδέονται με την απόκτηση νέων ικανοτήτων». Η αναφορά στην «απόκτηση νέων ικανοτήτων» καταδεικνύει τη σχέση μεταξύ της προαναφερθείσας διατάξεως και της επαγγελματικής καταρτίσεως.
- 104 Εν συνεχεία, από τη δικογραφία και, ιδίως, από τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 7ης και 8ης Φεβρουαρίου 2013, προκύπτει ότι ο κανονισμός 1023/2013 και, κατά συνέπεια, το άρθρο 42γ του ΚΥΚ θεσπίστηκαν εντός ενός πλαισίου δημοσιονομικής λιτότητας της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης, βούλησης των κρατών μελών να βελτιώσουν την απόδοση και την αποτελεσματικότητά της και να μειώσουν σταδιακά το προσωπικό των θεσμικών οργάνων κατά 5% για την περίοδο 2013-2017.

- 105 Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι στις αιτιολογικές σκέψεις 1, 3, 7 και 12 του κανονισμού 1023/2013 αναφέρονται, πρώτον, η ανάγκη να εξακολουθήσει η Ένωση να διαθέτει δημόσια διοίκηση υψηλής ποιότητας (αιτιολογική σκέψη 1) η οποία είναι σε θέση να επιτελεί τα καθήκοντα που έχουν ανατεθεί στα θεσμικά όργανα σε ένα πλαίσιο μείωσης του προσωπικού (αιτιολογική σκέψη 3), δεύτερον, η ανάγκη βελτιστοποίησης της διαχείρισης των ανθρώπινων πόρων (αιτιολογική σκέψη 7) και, τρίτον, παραπέμποντας στα προαναφερθέντα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, η ανάγκη βελτίωσης της απόδοσης και της αποτελεσματικότητας, η ανάγκη προσαρμογής στις μεταβαλλόμενες οικονομικές συνθήκες και η προσπάθεια να εξασφαλιστεί οικονομική αποδοτικότητα (αιτιολογική σκέψη 12).
- 106 Οι προαναφερθείσες αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1023/2013 καταδεικνύουν τη βούληση του νομοθέτη της Ένωσης να επιδιώξει τον σκοπό της αποτελεσματικής διαχείρισης των δαπανών της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης όσον αφορά την οικονομική αποδοτικότητα, καθιστώντας, κατ' αυτόν τον τρόπο, δυνατή τη διατήρηση της υψηλής ποιότητας της διοίκησης αυτής και επιτρέποντας, εν τέλει, στην Ένωση να επιτύχει τους σκοπούς της, να εφαρμόσει τις πολιτικές της και να επιτελέσει τα καθήκοντά της σε ένα πλαίσιο δημοσιονομικής λιτότητας και μείωσης του προσωπικού των θεσμικών οργάνων. Λαμβανομένης υπόψη της διαπιστώσεως αυτής και των προεκτεθέντων στη σκέψη 103 ανωτέρω, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι αποδεικνύεται η ύπαρξη του σκοπού βελτιστοποίησης της επένδυσης για την επαγγελματική κατάρτιση των υπαλλήλων, τον οποίο επιδιώκει ο νομοθέτης της Ένωσης μέσω της διαφορετικής μεταχείρισης λόγω ηλικίας που θεσπίζεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ.
- 107 Δεύτερον, δίχως να χρειάζεται να εξακριβωθεί η ύπαρξη των δύο άλλων σκοπών που επικαλούνται τα θεσμικά όργανα, πρέπει να εξεταστεί αν ο πρώτος σκοπός που προβάλλεται, του οποίου η ύπαρξη διαπιστώθηκε, συνιστά σκοπό «γενικού [συμ]φέροντος που αναγνωρίζει [...] η Ένωση» κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.
- 108 Ο πρώτος προβαλλόμενος σκοπός αφορά, κατ' ουσίαν, τη χρηστή διαχείριση του δημόσιου χρήματος υπό το πρίσμα της σχέσης κόστους-αποτελεσματικότητας, σε ένα πλαίσιο δημοσιονομικής λιτότητας και μείωσης του προσωπικού των θεσμικών οργάνων. Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 310, παράγραφος 5, ΣΛΕΕ, ο προϋπολογισμός της Ένωσης εκτελείται σύμφωνα με την αρχή της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης. Επιπλέον, το άρθρο 30, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 966/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2012, σχετικά με τους δημοσιονομικούς κανόνες που εφαρμόζονται στον γενικό προϋπολογισμό της Ένωσης και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1605/2002 του Συμβουλίου (ΕΕ 2012, L 298, σ. 1), προβλέπει ότι οι πιστώσεις χρησιμοποιούνται σύμφωνα με την αρχή της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης, δηλαδή σύμφωνα με τις αρχές της οικονομίας, της αποδοτικότητας και της αποτελεσματικότητας. Το άρθρο 30, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 966/2012 διευκρινίζει ότι η αρχή της αποδοτικότητας αφορά την καλύτερη σχέση μεταξύ χρησιμοποιηθέντων μέσων και επιτευχθέντων αποτελεσμάτων. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι ο σκοπός του νομοθέτη της Ένωσης να εξασφαλίσει, μέσω της διαφορετικής μεταχείρισης λόγω ηλικίας που θεσπίζει το άρθρο 42γ του ΚΥΚ, τη βελτιστοποίηση των δαπανών των θεσμικών οργάνων για την επαγγελματική κατάρτιση αποτελεί σκοπό «γενικού [συμ]φέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση».
- 109 Εξάλλου, στο μέτρο που ο πρώτος προβαλλόμενος σκοπός αφορά την πολιτική των θεσμικών οργάνων για την επαγγελματική κατάρτιση, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 2000/78, το οποίο αναφέρει μεταξύ των θεμιτών σκοπών που μπορούν να δικαιολογήσουν διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας και οι οποίοι θεσπίζονται στο πλαίσιο εθνικών μέτρων εκείνων που αφορά την επαγγελματική κατάρτιση. Επομένως, και βάσει της προαναφερθείσας οδηγίας, η οποία εν προκειμένω αποτελεί πηγή έμπνευσης για τον καθορισμό των υποχρεώσεων του νομοθέτη της Ένωσης (βλ. σκέψη 73 ανωτέρω), ο πρώτος προβαλλόμενος σκοπός συνιστά σκοπό «γενικού [συμ]φέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση» κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 5ης Ιουλίου 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, σκέψεις 42 και 43).

- 110 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, συνάγεται ότι η διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας, η οποία θεσπίζεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ, ανταποκρίνεται σε έναν, τουλάχιστον, σκοπό γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.
- 111 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας-ενάγουσας η οποία παρατίθεται στη σκέψη 101 ανωτέρω. Συγκεκριμένα, ανεξάρτητα από το ζήτημα που εγείρεται με την επιχειρηματολογία αυτή, ως προς το αν ο σκοπός της μείωσης του κόστους και του προσωπικού των θεσμικών οργάνων μπορεί, αυτός καθαυτόν, να αποτελέσει σκοπό γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα δεν αποδεικνύει ότι αυτός αποτελεί τον μοναδικό σκοπό που επιδιώκεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι έχει αποδειχθεί η ύπαρξη ενός, τουλάχιστον, άλλου θεμιτού σκοπού τον οποίο επιδιώκει ο νομοθέτης της Ένωσης, εν προκειμένω του σκοπού της βελτιστοποίησης της επενδύσεως για την επαγγελματική κατάρτιση των υπαλλήλων.
- 112 Δεδομένου ότι η διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας, που θεσπίζεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ, ανταποκρίνεται σε έναν τουλάχιστον από τους σκοπούς γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση, πρέπει να εξεταστεί αν η διαφορετική αυτή μεταχείριση είναι σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (πρβλ. απόφαση της 5ης Ιουλίου 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, σκέψη 39).

2) Επί της αναλογικότητας

- 113 Η εξέταση της αναλογικότητας της διαφορετικής μεταχειρίσεως λόγω ηλικίας, που θεσπίζεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ, προϋποθέτει την εξέταση του κατά πόσον η διαφορετική αυτή μεταχείριση είναι πρόσφορη για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού και δεν υπερβαίνει το αναγκαίο για την επίτευξη του μέτρο (πρβλ. απόφαση της 5ης Ιουλίου 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, σκέψη 44).
- 114 Συναφώς, κατ' αναλογία προς το ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως που αναγνωρίζεται στον εθνικό νομοθέτη όσον αφορά τον καθορισμό των μέτρων μέσω των οποίων μπορεί να επιτευχθεί συγκεκριμένος σκοπός στον τομέα της κοινωνικής πολιτικής και της πολιτικής απασχολήσεως (αποφάσεις της 16ης Οκτωβρίου 2007, Palacios de la Villa, C-411/05, EU:C:2007:604, σκέψη 68· της 5ης Μαρτίου 2009, Age Concern England, C-388/07, EU:C:2009:128, σκέψη 51, και της 9ης Σεπτεμβρίου 2015, Unland, C-20/13, EU:C:2015:561, σκέψη 57), πρέπει να αναγνωρισθεί στον νομοθέτη της Ένωσης ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως ως προς τον καθορισμό των μέτρων μέσω των οποίων μπορεί να επιτευχθεί ένας σκοπός γενικού συμφέροντος στο πλαίσιο της πολιτικής προσωπικού. Λαμβάνοντας υπόψη το ευρύ αυτό περιθώριο εκτιμήσεως, ο έλεγχος του δικαστή αφορά, εν προκειμένω, το ζήτημα αν είναι εύλογο για τον νομοθέτη της Ένωσης να θεωρήσει ότι η διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας, που θεσπίζεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ, μπορεί να είναι πρόσφορη και αναγκαία για την επίτευξη του επιδιωκόμενου θεμιτού σκοπού (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 16ης Οκτωβρίου 2007, Palacios de la Villa, C-411/05, EU:C:2007:604, σκέψη 72· της 12ης Ιανουαρίου 2010, Petersen, C-341/08, EU:C:2010:4, σκέψη 70, και της 9ης Σεπτεμβρίου 2015, Unland, C-20/13, EU:C:2015:561, σκέψη 65).
- 115 Όσον αφορά τον πρώτο προβαλλόμενο σκοπό, σχετικά με τη βελτιστοποίηση των επενδύσεων για την επαγγελματική κατάρτιση, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 42γ του ΚΥΚ θεσπίστηκε σε ένα πλαίσιο δημοσιονομικής λιτότητας και μείωσης του προσωπικού των θεσμικών οργάνων. Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, πρόκειται για σταδιακή μείωση κατά 5% του προσωπικού για την περίοδο 2013-2017, που ισχύει για το σύνολο των θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών της Ένωσης. Η προαναφερθείσα διάταξη θεσπίστηκε επίσης για τη βελτίωση της απόδοσης και της αποτελεσματικότητας της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης όσον αφορά την οικονομική αποδοτικότητα, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από την αιτιολογική σκέψη 12 του κανονισμού 1023/2013.

- 116 Το Συμβούλιο διευκρίνισε ότι, σε ένα τέτοιο πλαίσιο, και προκειμένου να αναληφθούν τα μεταβαλλόμενα καθήκοντα από το προσωπικό το οποίο μειώνεται, τα θεσμικά όργανα πρέπει να τροποποιήσουν τις μεθόδους εργασίας τους και να απαιτήσουν από τους υπαλλήλους να προσαρμόζονται και να αποκτούν νέες ικανότητες σε τακτική βάση. Στις συνθήκες αυτές θα πρέπει να προστεθούν επίσης οι δυνατότητες που προσφέρονται από τη μηχανοργάνωση και την ψηφιοποίηση των διαδικασιών, οι οποίες οδηγούν σε μείωση των αναγκών σε θέσεις εργασίας χαμηλής ειδίκευσης. Το σύνολο των συνθηκών αυτών αναγκάζει τα θεσμικά όργανα να επενδύσουν σημαντικά στη συνεχή κατάρτιση των υπαλλήλων τους.
- 117 Το Συμβούλιο υποστήριξε ότι, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, το άρθρο 42γ του ΚΥΚ επιτρέπει στα θεσμικά όργανα να επικεντρώσουν την επένδυση για την επαγγελματική κατάρτιση στους υπαλλήλους που έχουν ακόμη στη διάθεσή τους μια εύλογη διάρκεια σταδιοδρομίας πριν από τη συνταξιοδότηση και να προσφέρουν ένα είδος πρόωρης συνταξιοδότησεως στους υπαλλήλους που βρίσκονται στο τέλος της σταδιοδρομίας τους.
- 118 Συγκεκριμένα, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι, ενόσω υπάρχουν ανάγκες για την απόκτηση νέων ικανοτήτων από τους υπαλλήλους και, κατά συνέπεια, ενόσω υπάρχει ανάγκη να επενδύσουν τα θεσμικά όργανα στην επαγγελματική κατάρτιση σε ένα πλαίσιο δημοσιονομικής λιτότητας και μείωσης του προσωπικού, η απομάκρυνση των υπαλλήλων που πλησιάζουν την ηλικία συνταξιοδότησεως αποδεσμεύει κεφάλαια σχετικά με την επαγγελματική τους κατάρτιση τα οποία θα μπορούσαν να διατεθούν για την επαγγελματική κατάρτιση νεότερων υπαλλήλων, οι οποίοι έχουν ενώπιόν τους πιο μακρά σταδιοδρομία στα θεσμικά όργανα. Επομένως, η απομάκρυνση αυτή συμβάλλει στη βελτιστοποίηση των επενδύσεων για την επαγγελματική κατάρτιση καθόσον εξυπηρετεί τη βελτίωση της σχέσης μεταξύ του κόστους για τις επενδύσεις αυτές και του κέρδους που αποκομίζουν τα θεσμικά όργανα. Επομένως, λαμβανομένου υπόψη του ευρέος περιθωρίου εκτιμήσεως που διαθέτει ο νομοθέτης της Ένωσης (βλ. σκέψη 114 ανωτέρω), συνάγεται ότι η διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας, που θεσπίζεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ, αποτελεί πρόσφορο μέσο για την επίτευξη του πρώτου σκοπού που επιδιώκει ο νομοθέτης της Ένωσης.
- 119 Όσον αφορά την εκτίμηση του ζητήματος κατά πόσον η προαναφερθείσα διαφορετική μεταχείριση βαίνει πέραν του αναγκαίου μέτρου για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, πρέπει να ενταχθεί στο νομοθετικό πλαίσιο της και να ληφθεί υπόψη τόσο η ζημία που μπορεί να προκαλέσει στους υπαλλήλους τους οποίους αφορά όσο και τα πλεονεκτήματα που συνεπάγεται, μεταξύ άλλων, για τα θεσμικά όργανα (πρβλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 5ης Ιουλίου 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, σκέψη 53).
- 120 Όσον αφορά τα οφέλη που αποκομίζουν τα θεσμικά όργανα, επισημαίνεται ότι η βελτιστοποίηση των επενδύσεων για την επαγγελματική κατάρτιση, την οποία αφορά η διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας, συμβάλλει προκειμένου τα θεσμικά όργανα να μπορούν, εν τέλει, να συνεχίσουν να επιτελούν τα καθήκοντά τους σε ένα πλαίσιο δημοσιονομικής λιτότητας και μείωσης του προσωπικού.
- 121 Εξάλλου, εντάσσοντας την προαναφερθείσα διαφορετική μεταχείριση στο πλαίσιο του άρθρου 42γ του ΚΥΚ αλλά και γενικότερα στο πλαίσιο του ΚΥΚ, παρατηρείται ότι η απομάκρυνση από τη θέση προς το συμφέρον της υπηρεσίας είναι, τελικά, ένα εργαλείο διαχείρισης του προσωπικού στη διάθεση των θεσμικών οργάνων, καθόσον αποτελεί μια επιπλέον υπηρεσιακή κατάσταση στην οποία μπορούν να υπαχθούν οι υπάλληλοι, πέραν των λοιπών καταστάσεων οι οποίες, σύμφωνα με το άρθρο 35 του ΚΥΚ, είναι η ενεργός υπηρεσία, η απόσπαση, η άδεια για προσωπικούς λόγους, η διαθεσιμότητα, η άδεια για εκπλήρωση των στρατιωτικών υποχρεώσεων και η γονική άδεια ή άδεια για οικογενειακούς λόγους.
- 122 Περαιτέρω, διαπιστώνεται ότι δεν υπάρχουν στον ΚΥΚ διατάξεις που να αποτελούν «εναλλακτική λύση» έναντι του μέτρου που προβλέπεται στο άρθρο 42γ του ΚΥΚ. Ειδικότερα, και στο μέτρο που η προσφεύγουσα-ενάγουσα αναφέρεται στο άρθρο 51 του ΚΥΚ το οποίο αφορά την επαγγελματική ανεπάρκεια, πρέπει να επισημανθεί ότι η διάταξη αυτή έχει ως αντικείμενο τη διαπίστωση και την

επιβολή κυρώσεων για τη μη ικανοποιητική εκτέλεση των καθηκόντων από υπάλληλο και λειτουργεί ανεξάρτητα από τις σχετικές με το συμφέρον της υπηρεσίας εκτιμήσεις, ενώ το μέτρο που θεσπίζεται δυνάμει του άρθρου 42γ του ΚΥΚ λειτουργεί προς το συμφέρον της υπηρεσίας.

- 123 Ως πρόσθετο εργαλείο διαχείρισης του προσωπικού, το άρθρο 42γ του ΚΥΚ είναι, ipso facto, επωφελές για τα θεσμικά όργανα.
- 124 Όσον αφορά τη ζημία που προκαλεί στους υπαλλήλους τους οποίους αφορά, πρέπει να ληφθούν υπόψη τα παρατιθέμενα στις σκέψεις 90 έως 92, ανωτέρω.
- 125 Συγχρόνως, πρέπει να επισημανθεί ότι, όπως ορθώς υποστηρίζει και το Συμβούλιο, οι υπάλληλοι αυτοί απομακρύνθηκαν προς το συμφέρον της υπηρεσίας με εύλογους οικονομικούς όρους. Συγκεκριμένα, πρέπει, μεταξύ άλλων, να υπομνησθεί ότι έως το πέρας της απομακρύνσεως οι εν λόγω υπάλληλοι λαμβάνουν μηνιαία αποζημίωση της οποίας ο υπολογισμός, που διευκρινίζεται στη σκέψη 92 ανωτέρω, δεν εκτιμάται ως μη εύλογος από το Γενικό Δικαστήριο. Επιπλέον, καθώς προκύπτει από το άρθρο 42γ, όγδοο εδάφιο, του ΚΥΚ, οι εν λόγω υπάλληλοι μπορούν να συνεχίσουν να συνεισφέρουν στο συνταξιοδοτικό σύστημα και, κατά συνέπεια, να αυξάνουν το ποσό της σύνταξής τους. Η σχετική με τα δέκα έτη υπηρεσίας προϋπόθεση, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 42γ του ΚΥΚ, συμβάλλει επίσης στην αναλογικό χαρακτήρα του μέτρου που προβλέπεται από τη διάταξη αυτή, υπό την έννοια ότι, όπως ορθώς επισημαίνει και το Κοινοβούλιο, έχει ως αποτέλεσμα να περιορίζεται η εφαρμογή του μέτρου αυτού στους υπαλλήλους των οποίων το επίπεδο των μισθών και των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων είναι τέτοιο που μετριάξει τα οικονομικά μειονεκτήματα της απομακρύνσεως. Τέλος, πρέπει να υπομνησθεί ότι, πρώτον, το μέτρο που προβλέπεται στο άρθρο 42γ του ΚΥΚ εξαρτάται από ένα σύνολο προϋποθέσεων οι οποίες προβλέπονται στο πρώτο εδάφιο της διατάξεως αυτής, δεύτερον, ότι η θέσπισή του δεν είναι υποχρεωτική για τα θεσμικά όργανα, τα οποία διαθέτουν ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά τη θέσπισή του και, τρίτον, ότι ο συνολικός ετήσιος αριθμός υπαλλήλων που μπορεί να αποτελέσουν αντικείμενο του μέτρου αυτού δεν μπορεί να υπερβαίνει το 5 % του συνολικού αριθμού των υπαλλήλων όλων των θεσμικών οργάνων που συνταξιοδοτήθηκαν το προηγούμενο έτος (βλ. σκέψη 98 ανωτέρω).
- 126 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των εκτιμήσεων που περιέχονται στις σκέψεις 120 έως 125 ανωτέρω, φαίνεται εύλογο ο νομοθέτης της Ένωσης να κρίνει ότι είναι αναγκαίο να προβλεφθεί η απομάκρυνση από τη θέση προς το συμφέρον της υπηρεσίας αποκλειστικά για τους υπαλλήλους που εμπίπτουν στην επίμαχη ηλικιακή κλίμακα και όχι σε εκείνους που δεν εμπίπτουν σε αυτό, προκειμένου να επιτευχθεί ο θεμιτός σκοπός της βελτιστοποίησης των επενδύσεων για την επαγγελματική κατάρτιση. Επομένως, συνάγεται ότι η διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας, που θεσπίζεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ, είναι ανάλογη προς τον πρώτο προβαλλόμενο θεμιτό σκοπό.
- 127 Στο μέτρο που διαπιστώνεται η αναλογικότητα της διαφορετικής μεταχείρισεως λόγω ηλικίας σε σχέση με τον πρώτο προβαλλόμενο θεμιτό σκοπό, συνάγεται ότι η εν λόγω διαφορετική μεταχείριση, που θεσπίζεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ, δεν συνιστά παράβαση του άρθρου 21, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, δεδομένου ότι πληροί τα κριτήρια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη. Κατά συνέπεια, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προβάλλεται κατά του άρθρου 42γ του ΚΥΚ πρέπει να απορριφθεί.

2. Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 42γ του ΚΥΚ και της CP 71/15 καθώς και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως

- 128 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά παράβαση του άρθρου 42γ του ΚΥΚ και της CP 71/15 και πάσχει από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Στο πλαίσιο αυτό, υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι το Συμβούλιο δεν δικαιολόγησε το συμφέρον της υπηρεσίας που είχε επιδιώξει να υπηρετήσει εφαρμόζοντας στην περίπτωσή της το άρθρο 42γ του ΚΥΚ, δεν προσδιόρισε τις πραγματικές οργανωτικές ανάγκες που απαιτούν την απόκτηση νέων ικανοτήτων και

δεν προσδιόρισε τις νέες ικανότητες τις οποίες η προσφεύγουσα-ενάγουσα δεν ήταν σε θέση να αποκτήσει. Αντιθέτως, επικεντρώθηκε, ιδίως, στις φερόμενες ως αρνητικές εκθέσεις αξιολογήσεώς της και στη συμπεριφορά της εντός της υπηρεσίας, δηλαδή σε στοιχεία που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 42γ του ΚΥΚ. Η προσφεύγουσα-ενάγουσα αμφισβητεί επίσης το συμπέρασμα που περιλαμβάνεται στην προσβαλλομένη απόφαση σύμφωνα με το οποίο δεν διέθετε την ικανότητα προσαρμογής στις μεταβαλλόμενες ανάγκες της εργασίας.

- 129 Το Συμβούλιο αμφισβητεί την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας-ενάγουσας και ζητεί την απόρριψη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως.

1) Επί του καθορισμού του εφαρμοστέου εν προκειμένω νομικού πλαισίου

- 130 Υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 42γ του ΚΥΚ προβλέπει ρητώς ότι η απομάκρυνση των οικείων υπαλλήλων πραγματοποιείται προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Επιπλέον, προβλέπει ως προϋπόθεση της εφαρμογής του την ύπαρξη «οργανωτικών αναγκών που συνδέονται με την απόκτηση νέων ικανοτήτων μέσα στα θεσμικά όργανα».
- 131 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου, με τη CP 71/15, παρέσχε πληροφορίες σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 42γ του ΚΥΚ από το εν λόγω θεσμικό όργανο (βλ. σκέψη 8 ανωτέρω) διευκρινίζοντας, μεταξύ άλλων, το περιεχόμενο των «οργανωτικών αναγκών που συνδέονται με την απόκτηση νέων ικανοτήτων» όσον αφορά το εν λόγω θεσμικό όργανο. Από την ανακοίνωση αυτή και τις διευκρινίσεις που παρασχέθηκαν στο πλαίσιο της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως (βλ., μεταξύ άλλων, σημεία 44 και 64 της εν λόγω αποφάσεως) προκύπτει ότι, για την εφαρμογή του άρθρου 42γ του ΚΥΚ, το Συμβούλιο λαμβάνει υπόψη τα ακόλουθα δύο στοιχεία: αφενός, λαμβάνει υπόψη τις «οργανωτικές ανάγκες που συνδέονται με την απόκτηση νέων ικανοτήτων» εντός του θεσμικού οργάνου, υπό την έννοια ότι αξιολογεί την ύπαρξη των αναγκών αυτών που απαιτούν την απόκτηση νέων ικανοτήτων από τους οικείους υπαλλήλους και, αφετέρου, λαμβάνει υπόψη τη δυνατότητα των υπαλλήλων αυτών να αποκτήσουν τις ως άνω ικανότητες και να προσαρμοστούν στο μεταβαλλόμενο εργασιακό περιβάλλον.
- 132 Το Συμβούλιο, στο σημείο 44 της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως καθώς και στο υπόμνημα αντικρούσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, διευκρίνισε ότι η εκτίμηση του δεύτερου στοιχείου που προσδιορίστηκε στη σκέψη 131 ανωτέρω περιλαμβάνει αναγκαστικά ένα στοιχείο προγνώσεως υπό την έννοια ότι πρόκειται για αξιολόγηση, βάσει των πληροφοριών που διαθέτει η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή [στο εξής: ΑΔΑ] κατά τον χρόνο λήψεως της αποφάσεώς της, του κατά πόσον είναι εύλογο να υποτεθεί ότι οι εν λόγω υπάλληλοι θα αντιμετωπίσουν δυσκολίες προσαρμογής στο μεταβαλλόμενο εργασιακό περιβάλλον και στις μελλοντικές απαιτήσεις της υπηρεσίας.
- 133 Από το νομικό πλαίσιο, το οποίο συνίσταται στην προκειμένη περίπτωση από το άρθρο 42γ του ΚΥΚ όπως αυτό διευκρινίζεται στη CP 71/15, η οποία δεσμεύει το Συμβούλιο, προκύπτει ότι η αξιολόγηση των δύο στοιχείων που προσδιορίστηκαν στη σκέψη 131 ανωτέρω αποτελεί μια αξιολόγηση προοπτικών, όπως άλλωστε επιβεβαίωσε και το εν λόγω θεσμικό όργανο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, απαντώντας σε ερώτηση που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο.
- 134 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα αμφισβητεί τη νομιμότητα της ερμηνείας του άρθρου 42γ του ΚΥΚ από το Συμβούλιο. Αφενός, υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο, μέσω της CP 71/15, παραμόρφωσε τη διάταξη αυτή προβλέποντας ότι η απομάκρυνση από τη θέση προς το συμφέρον της υπηρεσίας θα εφαρμόζεται σε «υπαλλήλους που αντιμετωπίζουν δυσκολίες στην απόκτηση νέων ικανοτήτων και στην προσαρμογή στο μεταβαλλόμενο εργασιακό περιβάλλον». Αφετέρου, υποστηρίζει ότι, λόγω της παράνομης αυτής παραμορφώσεως, η συλλογιστική του Συμβουλίου, η οποία παρατίθεται στο σημείο 76 του υπομνήματος αντικρούσεως, σύμφωνα με την οποία επρόκειτο «να αξιολογήσει τη

δυνατότητα ενός υπαλλήλου να αποκτήσει νέες ικανότητες και να προσαρμοστεί στο μεταβαλλόμενο εργασιακό περιβάλλον» πρέπει επίσης να απορριφθεί στο μέτρο που βασίζεται σε εικασίες που δεν επιτρέπονται από το γράμμα του άρθρου 42γ του ΚΥΚ.

- 135 Η επιχειρηματολογία αυτή της προσφεύγουσας-ενάγουσας απαιτεί να ελεγχθεί το συμβατό της θέσεως του Συμβουλίου, όπως αυτή περιγράφεται στη CP 71/15 και διευκρινίζεται στην απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως και στα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δικόγραφά του, με τον υπέρτερης ισχύος κανόνα του άρθρου 42γ του ΚΥΚ (πρβλ. απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 2015, Barnett κατά ΕΟΚΕ, F-20/14, EU:F:2015:107, σκέψη 52 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 136 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 42γ του ΚΥΚ αναφέρεται ρητώς στο «συμφέρον της υπηρεσίας». Όπως διευκρίνισε το Συμβούλιο στο πλαίσιο γραπτής απαντήσεώς του σε ερώτηση που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο, οι «οργανωτικές ανάγκες που συνδέονται με την απόκτηση νέων ικανοτήτων», τις οποίες επίσης αφορά το άρθρο αυτό, αποτελούν ειδική πτυχή του συμφέροντος της υπηρεσίας.
- 137 Στο μέτρο που οι «οργανωτικές ανάγκες» συνδέονται με την «απόκτηση νέων ικανοτήτων» και αποτελούν μια μόνον ειδική πτυχή του συμφέροντος της υπηρεσίας στο πλαίσιο του άρθρου 42γ του ΚΥΚ, συνάγεται ότι το γράμμα της διατάξεως αυτής δεν απαγορεύει στο Συμβούλιο να λαμβάνει υπόψη, στο πλαίσιο των «οργανωτικών αναγκών που συνδέονται με την απόκτηση νέων ικανοτήτων», τη δυνατότητα των οικείων υπαλλήλων «να αποκτήσουν νέες ικανότητες και να προσαρμοστούν στο μεταβαλλόμενο εργασιακό περιβάλλον», σύμφωνα με τη CP 71/15.
- 138 Η συνεκτίμηση αυτή ενός ιδιαίτερου στοιχείου των εν λόγω υπαλλήλων δεν είναι αντίθετη ούτε προς τη ratio legis του άρθρου 42γ του ΚΥΚ. Συγκεκριμένα, στο μέτρο που διαπιστώθηκε ότι η διάταξη αυτή επιδιώκει τον σκοπό της βελτιστοποίησης των επενδύσεων των θεσμικών οργάνων για την επαγγελματική κατάρτιση όσον αφορά την οικονομική αποδοτικότητα, φαίνεται συμβατό με τον σκοπό αυτό το γεγονός ότι το Συμβούλιο λαμβάνει υπόψη, για τον καθορισμό του κόστους των επενδύσεων για την επαγγελματική κατάρτιση, τη δυνατότητα των εν λόγω υπαλλήλων να αποκτήσουν νέες ικανότητες και να προσαρμοστούν στο μεταβαλλόμενο εργασιακό περιβάλλον. Η συνεκτίμηση αυτή ενός ιδιαίτερου στοιχείου των εν λόγω υπαλλήλων δικαιολογείται επίσης από το γεγονός ότι η εφαρμογή του άρθρου 42γ του ΚΥΚ συνεπάγεται δυσμενείς συνέπειες για αυτούς και μπορεί να τους επιβληθεί παρά τη θέλησή τους (βλ. σκέψεις 90 έως 92 ανωτέρω). Επομένως, η συνεκτίμηση ενός ιδιαίτερου στοιχείου των υπαλλήλων αυτών καθιστά την εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως λιγότερο άκαμπτη έναντι αυτών.
- 139 Ως εκ τούτου, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η αξιολόγηση από το Συμβούλιο της δυνατότητας των οικείων υπαλλήλων να αποκτούν νέες ικανότητες και να προσαρμόζονται στο μεταβαλλόμενο εργασιακό περιβάλλον είναι συμβατή με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ.
- 140 Επιπλέον, στο μέτρο που η αξιολόγηση αυτή επιδιώκει το συμφέρον της υπηρεσίας, πρέπει αναγκαστικά να εξετάζει τη μελλοντική δυνατότητα των οικείων υπαλλήλων να αποκτήσουν νέες ικανότητες και να προσαρμοστούν στο μεταβαλλόμενο εργασιακό περιβάλλον και, επομένως, πρέπει να περιλαμβάνει ένα στοιχείο προγνώσεως, όπως ορθώς υποστηρίζει το Συμβούλιο. Σε αντίθετη περίπτωση, η αξιολόγηση αυτή δεν θα επιδίωκε το συμφέρον της υπηρεσίας. Επομένως, συνάγεται επίσης ότι το στοιχείο της προγνώσεως που περιλαμβάνεται στην αξιολόγηση του δευτέρου στοιχείου που προσδιορίζεται ανωτέρω στη σκέψη 131 είναι συμβατό με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ.
- 141 Βάσει των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθεί η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας-ενάγουσας η οποία παρατίθεται στη σκέψη 134 ανωτέρω.
- 142 Από το νομικό πλαίσιο που συνίσταται από το άρθρο 42γ του ΚΥΚ και τη CP 71/15 προκύπτει ότι το Συμβούλιο είχε, εν προκειμένω, την υποχρέωση να αξιολογήσει δύο στοιχεία στο πλαίσιο των «οργανωτικών αναγκών που συνδέονται με την απόκτηση νέων ικανοτήτων», ήτοι, πρώτον, τις

μελλοντικές οργανωτικές ανάγκες του θεσμικού οργάνου που απαιτούν την απόκτηση νέων ικανοτήτων και, δεύτερον, τη δυνατότητα της προσφεύγουσας-ενάγουσας να αποκτήσει τις προηγούμενες προσδιορισθείσες νέες ικανότητες, προκειμένου να αξιολογήσει, εν τέλει, την οικονομική αποδοτικότητα της επενδύσεως για την επαγγελματική της κατάρτιση, σύμφωνα με τον επιδιωκόμενο στο πλαίσιο του άρθρου 42γ του ΚΥΚ σκοπό.

2) Επί της αξιολόγησης, εν προκειμένω, των μελλοντικών οργανωτικών αναγκών

- 143 Κατ' αρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι το Συμβούλιο διευκρίνισε, με τα δικόγραφα του ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, παραπέμποντας στο σημείο 9, στοιχείο c, της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ΑΔΑ είχε λάβει υπόψη, εν προκειμένω, όχι μόνο τις εξελίξεις της υπηρεσίας στην οποία είχε τοποθετηθεί η προσφεύγουσα-ενάγουσα, αλλά και τις οργανωτικές ανάγκες του θεσμικού οργάνου, ήτοι της ΓΓΣ, στο σύνολό του και ότι η προσέγγιση αυτή δεν ήταν αντίθετη προς το άρθρο 42γ του ΚΥΚ και δεν έπασχε από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Η προσφεύγουσα-ενάγουσα αμφισβήτησε το γεγονός ότι το Συμβούλιο προέβη πράγματι στην αξιολόγηση που ισχυρίστηκε ότι είχε πραγματοποιήσει.
- 144 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν το Συμβούλιο προέβη, εν προκειμένω, σε προοπτική και πραγματική αξιολόγηση των οργανωτικών αναγκών της υπηρεσίας στην οποία είχε τοποθετηθεί η προσφεύγουσα-ενάγουσα καθώς και του θεσμικού οργάνου στο σύνολό του, όπως ισχυρίζεται ότι έπραξε.
- 145 Στο μέτρο που η αξιολόγηση των οργανωτικών αναγκών αφορά την αξιολόγηση του συμφέροντος της υπηρεσίας, πρέπει να αναγνωρισθεί στο Συμβούλιο ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για τους σκοπούς της αξιολόγησης αυτής, η χρήση της οποίας δεν μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση από το Γενικό Δικαστήριο παρά μόνο σε περίπτωση πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως, ουσιώδους ανακρίβειας ή καταχρήσεως εξουσίας (πρβλ. αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 2000, *Dejaiffe* κατά ΓΕΕΑ, Τ-223/99, ΕΥ:Τ:2000:292, σκέψη 53 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 16ης Μαΐου 2018, *Barnett* κατά ΕΟΚΕ, Τ-23/17, μη δημοσιευθείσα, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, ΕΥ:Τ:2018:271, σκέψεις 36 και 38).
- 146 Εντούτοις, ο ασκούμενος εν προκειμένω δικαστικός έλεγχος, έστω και αν είναι περιορισμένου περιεχομένου, απαιτεί το Συμβούλιο, που εξέδωσε την προσβαλλομένη απόφαση, να είναι σε θέση να αποδείξει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι η εν λόγω απόφαση εκδόθηκε κατόπιν πραγματικής ασκήσεως της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, η οποία προϋποθέτει ότι ελήφθησαν υπόψη όλα τα σχετικά στοιχεία και όλες οι σχετικές περιστάσεις της υπό κρίση καταστάσεως (πρβλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 7ης Σεπτεμβρίου 2006, *Ισπανία* κατά Συμβουλίου, C-310/04, ΕΥ:Τ:2006:521, σκέψη 122, και της 11ης Ιουλίου 2007, *Wils* κατά Κοινοβουλίου, F-105/05, ΕΥ:Τ:2007:128, σκέψη 75).
- 147 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι το Συμβούλιο πρέπει, τουλάχιστον, να μπορεί να προσκομίσει και να εκθέσει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο τα βασικά στοιχεία που έπρεπε να λάβει προς θεμελίωση της προσβαλλομένης αποφάσεως και από τα οποία εξηρτάτο η άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει (πρβλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 7ης Σεπτεμβρίου 2006, *Ισπανία* κατά Συμβουλίου, C-310/04, ΕΥ:Τ:2006:521, σκέψη 123, και της 11ης Ιουλίου 2007, *Wils* κατά Κοινοβουλίου, F-105/05, ΕΥ:Τ:2007:128, σκέψη 76).
- 148 Στο μέτρο που το Συμβούλιο πρέπει να αξιολογήσει την οικονομική αποδοτικότητα της επενδύσεως για την επαγγελματική κατάρτιση της προσφεύγουσας-ενάγουσας, τα προαναφερθέντα βασικά στοιχεία περιλάμβαναν, ευλόγως, στοιχεία σχετικά με τη φύση και την έκταση των επικείμενων μεταρρυθμίσεων.

- 149 Εν προκειμένω, κατ' αρχάς, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα, στο από 1ης Δεκεμβρίου 2015 υπόμνημά της (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω), υποστήριξε, μεταξύ άλλων, ότι η ΑΔΑ δεν είχε αποδείξει την ύπαρξη «οργανωτικών αναγκών που συνδέονται με την απόκτηση νέων ικανοτήτων» οι οποίες να δικαιολογούν την απομάκρυνσή της ενάντια στη θέλησή της και ότι δεν είχε προσδιορίσει τις νέες ικανότητες που θα πρέπει να αποκτηθούν.
- 150 Δεύτερον, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι τα μόνα κρίσιμα σημεία σχετικά με το ζήτημα της αξιολόγησης των μελλοντικών οργανωτικών αναγκών είναι το σημείο 9, στοιχείο α και στοιχείο c.
- 151 Στο σημείο 9, στοιχείο α, της προσβαλλομένης αποφάσεως, η ΑΔΑ επισήμαινε ότι η μονάδα [εμπιστευτικό] στην οποία είχε τοποθετηθεί η προσφεύγουσα-ενάγουσα προέβαινε σε προσαρμογή των μεθόδων εργασίας της σύμφωνα με τις μεταρρυθμίσεις που πραγματοποιούνταν και στις λοιπές υπηρεσίες της Διεύθυνσης [εμπιστευτικό]. Η ΑΔΑ προσδιόριζε κατά τρόπο γενικό τις μεταρρυθμίσεις αυτές οι οποίες συνίσταντο, μεταξύ άλλων, στην εφαρμογή «νέων ευέλικτων διαδικασιών» και «δραστηριοτήτων», στην «ψηφιοποίηση των ροών εργασίας» και στην «υιοθέτηση διοργανικών λύσεων πληροφορικής». Η ΑΔΑ επισήμαινε ότι η πραγματοποίηση των μεταρρυθμίσεων αυτών απαιτούσε να διαθέτει το προσωπικό κατάλληλη τεχνογνωσία και ορισμένη ευελιξία.
- 152 Το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι από το περιεχόμενο του προαναφερθέντος σημείου 9, στοιχείο α, δεν αποδεικνύεται ότι η ΑΔΑ προέβη σε πραγματική και προοπτική αξιολόγηση των οργανωτικών αναγκών τόσο στο επίπεδο της μονάδας [εμπιστευτικό] όσο και στο επίπεδο της Διεύθυνσης [εμπιστευτικό]. Συγκεκριμένα, βάσει των πληροφοριακών στοιχείων που περιλαμβάνονται στο σημείο αυτό δεν αποδεικνύεται ούτε ότι οι επικαλούμενες μεταρρυθμίσεις αφορούν το μέλλον ούτε ότι ελήφθησαν υπόψη η φύση και η έκτασή τους. Με άλλα λόγια, τα πληροφοριακά αυτά στοιχεία δεν αποδεικνύουν ότι το Συμβούλιο έλαβε υπόψη τις μελλοντικές οργανωτικές ανάγκες όπως ήταν υποχρεωμένο να πράξει σύμφωνα με την προοπτική προσέγγισή του καθώς επίσης δεν αποδεικνύουν ότι το Συμβούλιο αξιολόγησε τη φύση και την έκταση των μεταρρυθμίσεων αυτών προκειμένου να μπορέσει να αξιολογήσει την οικονομική αποδοτικότητα των αναγκών κατάρτισης της προσφεύγουσας-ενάγουσας.
- 153 Όσον αφορά το σημείο 9, στοιχείο c, της προσβαλλομένης αποφάσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Συμβούλιο αναφέρει μόνον ότι οι υπηρεσίες της ΓΓΣ «προσαρμόζονται διαρκώς στη φύση και την αύξηση του ρυθμού των συνεδριάσεων που θα πρέπει να φιλοξενήσει καθώς και στη μεταβαλλόμενη δυναμική της νομοθετικής διαδικασίας». Οι πληροφορίες αυτές όμως δεν αποδεικνύουν ότι το Συμβούλιο προέβη σε προοπτική αξιολόγηση των οργανωτικών αναγκών της ΓΓΣ στο σύνολό της όπως ισχυρίστηκε ότι έπραξε (βλ. σκέψη 143 ανωτέρω). Ακόμη και αν υποθεθεί ότι το Συμβούλιο προέβη σε μια τέτοια αξιολόγηση, δεν αποδείχθηκε ότι στην αξιολόγηση αυτή ελήφθη υπόψη η φύση και η έκταση των επικείμενων μεταρρυθμίσεων. Συγκεκριμένα, οι εκτιμήσεις που περιέχονται στο σημείο 9, στοιχείο c, της προσβαλλομένης αποφάσεως φαίνεται να αφορούν την εξέταση της δυνατότητας κινητικότητας της προσφεύγουσας-ενάγουσας, όπως προκύπτει από την πρώτη και την τελευταία φράση του εν λόγω σημείου.
- 154 Τα λοιπά στοιχεία του σημείου 9 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το οποίο περιέχει αιτιολόγηση της εφαρμογής του άρθρου 42γ του ΚΥΚ στην περίπτωση της προσφεύγουσας-ενάγουσας, δεν αφορούν την αξιολόγηση των μελλοντικών οργανωτικών αναγκών. Το σημείο 9, στοιχείο b, της προσβαλλομένης αποφάσεως παρέχει πληροφορίες σχετικά με το ιστορικό της σταδιοδρομίας της προσφεύγουσας-ενάγουσας και περιέχει αξιολόγηση της ικανότητας προσαρμογής της βάσει στοιχείων που αφορούν την επαγγελματική της πορεία μέχρι την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Το σημείο 9, στοιχεία d και e, της προσβαλλομένης αποφάσεως περιέχει την αξιολόγηση της δυνατότητας κινητικότητας της προσφεύγουσας-ενάγουσας και καταλήγει, στο στοιχείο e, στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει τέτοια δυνατότητα. Η αξιολόγηση της δυνατότητας αυτής όμως δεν συνιστά αξιολόγηση των μελλοντικών οργανωτικών αναγκών, καθόσον αφορά το ζήτημα αν η προσφεύγουσα-ενάγουσα μπορούσε να μεταφερθεί σε άλλη υπηρεσία και δεν

αφορά το ζήτημα αν η οικονομική αποδοτικότητα δικαιολογεί την επαγγελματική κατάρτιση της προσφεύγουσας-ενάγουσας με σκοπό την προσαρμογή της στις μεταρρυθμίσεις που θα πραγματοποιηθούν. Εν πάση περιπτώσει, από το υπόμνημα της υπηρεσίας προσωπικού της 17ης Νοεμβρίου 2015 (βλ. σκέψη 11 ανωτέρω) βάσει του οποίου πραγματοποιήθηκε η αξιολόγηση της δυνατότητας κινητικότητας της προσφεύγουσας-ενάγουσας προκύπτει ότι η δυνατότητα αυτή είχε επηρεαστεί επίσης από τις προσωπικές επιλογές της προσφεύγουσας-ενάγουσας η οποία, σύμφωνα με το υπόμνημα αυτό, είχε αρνηθεί ορισμένες θέσεις που ήταν διαθέσιμες. Καμία αξιολόγηση των μελλοντικών οργανωτικών αναγκών δεν περιλαμβανόταν στο εν λόγω υπόμνημα.

- 155 Τρίτον, πρέπει να επισημανθεί ότι, με τη διοικητική ένστασή της κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα-ενάγουσα αμφισβήτησε, εκ νέου, μεταξύ άλλων, την ύπαρξη μεταρρυθμίσεως η φύση της οποίας θα δικαιολογούσε την εφαρμογή του άρθρου 42γ του ΚΥΚ στην περίπτωση της. Η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως όμως δεν εξέτασε το ως άνω επιχείρημα της προσφεύγουσας-ενάγουσας και, γενικότερα, δεν περιέχει κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι το Συμβούλιο προέβη σε πραγματική και προοπτική αξιολόγηση των οργανωτικών αναγκών. Το εν λόγω θεσμικό όργανο περιόρισε την ανάλυσή του στην αξιολόγηση της δυνατότητας της προσφεύγουσας-ενάγουσας να αποκτήσει νέες ικανότητες και να προσαρμοστεί στο μεταβαλλόμενο εργασιακό περιβάλλον και στήριξε το συμπέρασμά του ότι δεν υπήρχε τέτοια ικανότητα στη συλλογιστική που συνοψίζεται στο σημείο 33 της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως, σύμφωνα με το οποίο «κάποιος που δυσκολεύεται να εκτελέσει τα συνήθη επαγγελματικά του καθήκοντα δεν είναι σε θέση να αναλάβει την προσπάθεια που συνεπάγεται η προσαρμογή σε μια μεταβαλλόμενη πραγματικότητα».
- 156 Τέταρτον, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το Συμβούλιο, απαντώντας στην επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας-ενάγουσας σχετικά με την έλλειψη προσδιορισμού των πραγματικών οργανωτικών αναγκών που απαιτούν την απόκτηση νέων δεξιοτήτων (βλ. σκέψη 128 ανωτέρω), στο υπόμνημα αντικρούσεως, ισχυρίζεται μόνον, παραπέμποντας στο σημείο 9, στοιχείο c, της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «οι αλλαγές στη μέθοδο εργασίας εντός της ΓΣΣ και οι αυξημένες ανάγκες για ικανότητα προσαρμογής του προσωπικού που αυτή συνεπάγεται, μεταξύ άλλων και για τους υπαλλήλους της ομάδας καθηκόντων AST, δεν είναι αμιγώς υποθετικές, αλλά συνιστούν μια πραγματικότητα την οποία πρέπει να λάβει υπόψη η ΑΔΑ». Ο απλός αυτός ισχυρισμός του Συμβουλίου ουδόλως αποδεικνύει ότι έχει προβεί σε πραγματική και προοπτική αξιολόγηση των οργανωτικών αναγκών και δεν προσθέτει καμία ουσιαστική πληροφορία σε εκείνες που παρέχονται στο σημείο 9, στοιχείο c, της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία είναι και η ίδια ανεπαρκής για τους σκοπούς μιας τέτοιας αποδείξεως (βλ. σκέψη 153 ανωτέρω). Η επιχειρηματολογία του Συμβουλίου στο υπόμνημα ανταπαντήσεως περιορίζεται επίσης στην παράθεση του σημείου 9 της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 157 Επιπλέον, η αναφορά του Συμβουλίου ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου στο υπόμνημα του προϊσταμένου της μονάδας [εμπιστευτικό], της 26ης Οκτωβρίου 2015 (βλ. σκέψη 11 ανωτέρω), σχετικά με την αναδιοργάνωση της υπηρεσίας [εμπιστευτικό] που πραγματοποιήθηκε το 2014, κατόπιν της αφίξεως νέου [εμπιστευτικό], δεν παρέχει κάποιο χρήσιμο στοιχείο σχετικά με το ζήτημα της υπάρξεως πραγματικής και προοπτικής αξιολογήσεως των οργανωτικών αναγκών της εν λόγω υπηρεσίας, της μονάδας [εμπιστευτικό] ή της ΓΣΣ στο σύνολό της. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει άλλωστε και από το προαναφερθέν υπόμνημα της 26ης Οκτωβρίου 2015, και όπως τούτο επιβεβαιώθηκε από το Συμβούλιο με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, η αναφορά σε αναδιοργάνωση που πραγματοποιήθηκε στο παρελθόν χρησίμευσε μόνο για να στηρίξει το συμπέρασμα σχετικά με τη φερόμενη ανικανότητα της προσφεύγουσας-ενάγουσας να αποκτήσει νέες δεξιότητες και να προσαρμοστεί στο μεταβαλλόμενο εργασιακό περιβάλλον.
- 158 Πέμπτον, λαμβανομένης υπόψη της επιχειρηματολογίας του Συμβουλίου, στο σημείο 42 του υπομνήματος ανταπαντήσεως, η οποία θα μπορούσε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο έλαβε υπόψη, για τους σκοπούς της αξιολογήσεως, εν προκειμένω, των μελλοντικών οργανωτικών αναγκών, τη μείωση του προσωπικού στην οποία υποβλήθηκε, το Συμβούλιο διευκρίνισε

κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, κατόπιν ερωτήσεως που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο, ότι δεν συνέτρεχε τέτοια περίπτωση. Άλλωστε, η συνεκτίμηση αυτή δεν απορρέει ούτε από το περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως ούτε από την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως.

- 159 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Συμβούλιο δεν απέδειξε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατόπιν πραγματικής ασκήσεως της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει όσον αφορά την ύπαρξη μελλοντικών οργανωτικών αναγκών που απαιτούν την απόκτηση νέων ικανοτήτων από την προσφεύγουσα-ενάγουσα, καθόσον δεν απέδειξε ότι προέβη σε προοπτική αξιολόγηση και ότι έλαβε υπόψη, αφενός, τη φύση και την έκταση των μεταρρυθμίσεων που πρέπει να πραγματοποιηθούν και, αφετέρου, τις οργανωτικές ανάγκες του θεσμικού οργάνου στο σύνολό του όπως ισχυρίζεται ότι έπραξε. Αντιθέτως, από τη δικογραφία προκύπτει ότι το Συμβούλιο, στην πραγματικότητα, στήριξε την προσβαλλόμενη απόφαση μόνο στην αξιολόγηση της δυνατότητας της προσφεύγουσας-ενάγουσας να αποκτήσει νέες ικανότητες. Στο μέτρο όμως που η αξιολόγηση αυτή δεν συνδέθηκε με πραγματική και προοπτική αξιολόγηση των οργανωτικών αναγκών, το Συμβούλιο προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 42γ του ΚΥΚ, το οποίο απαιτεί να ληφθούν υπόψη, από το οικείο θεσμικό όργανο, τα αντικειμενικά στοιχεία τα οποία αφορούν τις «οργανωτικές του ανάγκες». Συγκεκριμένα, ελλείπει της συνεκτιμήσεως αυτής, η προβλεπόμενη στην προαναφερθείσα διάταξη απομάκρυνση ενδέχεται να έχει πειθαρχικό χαρακτήρα έναντι των υπαλλήλων τους οποίους αφορά το μέτρο αυτό.
- 160 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται ότι το Συμβούλιο υπερέβη τα όρια της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει εν προκειμένω και ότι, ως εκ τούτου, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση, με την οποία η προσφεύγουσα-ενάγουσα απομακρύνθηκε προς το συμφέρον της υπηρεσίας, πρέπει να ακυρωθεί χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι λοιποί λόγοι που προβάλλει η προσφεύγουσα-ενάγουσα.

3. Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

- 161 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση της προκάλεσε υλική ζημία και ηθική βλάβη.
- 162 Η υλική ζημία συνίσταται κυρίως σε απώλεια εισοδήματος και το Συμβούλιο οφείλει να συναγάγει όλες τις συνέπειες της ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως.
- 163 Ειδικότερα, το Συμβούλιο πρέπει να καταβάλει στην προσφεύγουσα-ενάγουσα τη διαφορά, αφενός, μεταξύ των καθαρών αποδοχών της (βασικού μισθού και επιδομάτων) και της αποζημιώσεως που καταβάλλεται δυνάμει του άρθρου 42γ του ΚΥΚ (όπως αυτή καθορίστηκε με το παράρτημα IV του ΚΥΚ), για την περίοδο από τον Ιανουάριο έως τον Μάρτιο του 2016 και, αφετέρου, μεταξύ των καθαρών αποδοχών της (βασικού μισθού και επιδομάτων) και της συντάξεως της, από την 1η Απριλίου 2016. Για τους υπολογισμούς αυτούς, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη η υπονόμευση της εξέλιξης της σταδιοδρομίας της προσφεύγουσας-ενάγουσας, που καταλαμβάνει όχι μόνο την κατάταξη σε νέα κλιμάκια, αλλά επίσης και το ενδεχόμενο προαγωγής πριν από τη συνταξιοδότηση στα 65 έτη. Τέλος, θα πρέπει να επιβληθεί τόκος υπερημερίας επί του συνόλου των ποσών αυτών με το επιτόκιο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) προσαυξημένο κατά 2 μονάδες. Η προσφεύγουσα-ενάγουσα αποτιμά τη ζημία στο ποσό των 121 101,72 ευρώ, στο οποίο δεν έχουν ληφθεί υπόψη, μεταξύ άλλων, οι τόκοι υπερημερίας, η κατάταξη σε δύο νέα κλιμάκια την 1η Απριλίου 2018 και την 1η Απριλίου 2020 καθώς και η εξέλιξη της σταδιοδρομίας μέσω μιας προαγωγής.
- 164 Όσον αφορά την υλική ζημία, η προσφεύγουσα-ενάγουσα επικαλείται επίσης τις οικονομικές δυσχέρειες που προκλήθηκαν από τις δύο προαναφερθείσες αποφάσεις. [εμπιστευτικό] Η προσφεύγουσα-ενάγουσα αποτιμά την υλική ζημία που προκύπτει από τα στοιχεία αυτά σε 30 000 ευρώ, με την επιφύλαξη επαυξήσεως.

165 [εμπιστευτικό]

166 [εμπιστευτικό]

167 [εμπιστευτικό]

168 [εμπιστευτικό]

169 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η ηθική βλάβη την οποία υπέστη δεν μπορεί να αποκατασταθεί μόνο με την απόφαση περί ακυρώσεως και αποτιμά την αποκατάσταση για τη βλάβη αυτή στα 70 000 ευρώ ex aequo et bono.

170 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, ζητεί την απόρριψη του αιτήματος αποζημιώσεως και, επικουρικός, ισχυρίζεται ότι τα ποσά που ζητεί η προσφεύγουσα-ενάγουσα για τις προβαλλόμενες ζημίες είναι υπερβολικά και θα πρέπει να μειωθούν σε δικαιότερο ποσοστό.

171 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως που έχει ασκηθεί από υπάλληλο ή από μέλος του λοιπού προσωπικού, η ευθύνη της Ένωσης προϋποθέτει τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων, ήτοι την παρανομία της προσαπτόμενης στα θεσμικά όργανα συμπεριφοράς, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της εν λόγω συμπεριφοράς και της προβαλλόμενης ζημίας (βλ. απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012, Επιτροπή κατά Νανόπουλου, T-308/10 P, EU:T:2012:370, σκέψη 102 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

172 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα επικαλείται εν προκειμένω την ύπαρξη υλικής ζημίας και ηθικής βλάβης.

1. Επί της υλικής ζημίας

173 Η υλική ζημία που επικαλείται η προσφεύγουσα-ενάγουσα έχει δύο συνιστώσες: την απώλεια εισοδήματος που απορρέει από την απομάκρυνσή της από τη θέση προς το συμφέρον της υπηρεσίας και τις οικονομικές συνέπειες που απορρέουν από την αδυναμία της να αποπληρώσει τα χρέη τα οποία έχει αναλάβει.

174 Όσον αφορά την πρώτη συνιστώσα, η προσφεύγουσα-ενάγουσα υποστηρίζει ότι «το καθού-εναγόμενο οφείλει να συναγάγει όλες τις συνέπειες της ακυρώσεως των προβαλλόμενων αποφάσεων». Εν συνέχεια επεξηγεί τις εν λόγω συνέπειες.

175 Επομένως, η αποκατάσταση της υλικής ζημίας την οποία ζητεί η προσφεύγουσα-ενάγουσα συγχέεται με τις υποχρεώσεις που υπέχει το Συμβούλιο δυνάμει του άρθρου 266 ΣΛΕΕ που απορρέουν από την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

176 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 266 ΣΛΕΕ, το θεσμικό όργανο του οποίου η πράξη κηρύχθηκε άκυρη από δικαστήριο της Ένωσης οφείλει να λαμβάνει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της ακυρωτικής αποφάσεως προκειμένου να αντισταθμίσει τις συνέπειες της παρανομίας που διέπραξε. Επομένως, η διοίκηση οφείλει, κατ' αρχήν, να περιαγάγει τον οικείο υπάλληλο στην ίδια ακριβώς κατάσταση στην οποία θα βρισκόταν σήμερα ελλείψει της διαπιστωθείσας παρανομίας. Για τον σκοπό αυτό, προκειμένου να διορθώσει εκ των υστέρων τις ενδεχόμενες συνέπειες της εν λόγω παρανομίας και υπό τον όρο του προσήκοντος σεβασμού της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης των ενδιαφερομένων, η διοίκηση μπορεί να εκδώσει πράξη αναδρομικού χαρακτήρα (πρβλ. απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2011, ΑΑ κατά Επιτροπής, F-101/09, EU:F:2011:133, σκέψη 41).

177 Κατά συνέπεια, στο μέτρο που η αποκατάσταση της πρώτης συνιστώσας της υλικής ζημίας την οποία ζητεί η προσφεύγουσα-ενάγουσα συγχέεται με τις υποχρεώσεις που υπέχει το Συμβούλιο οι οποίες απορρέουν από την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το

αίτημα της προσφεύγουσας-ενάγουσας είναι πρόωρο και ως εκ τούτου δεν μπορεί να γίνει δεκτό (πρβλ. απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 2017, Teeäär κατά ΕΚΤ, T-555/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:817, σκέψη 59).

- 178 Όσον αφορά τη δεύτερη συνιστώσα, αφενός, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα δεν αποδεικνύει ότι η οικονομική της ζημία είναι πραγματική και βεβαία. [εμπιστευτικό] Εν προκειμένω, τα στοιχεία αυτά δεν αποδεικνύουν την ύπαρξη βέβαιης ζημίας, αλλά την ύπαρξη υποθετικής ζημίας.
- 179 Αφετέρου, πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η ζημία, για να αποκατασταθεί, πρέπει να απορρέει κατά τρόπο επαρκώς άμεσο από την προσαπτόμενη συμπεριφορά (αποφάσεις της 4ης Οκτωβρίου 1979, Dumortier κ.λπ. κατά Συμβουλίου, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 και 45/79, EU:C:1979:223, σκέψη 21· της 25ης Ιουνίου 1997, Perillo κατά Επιτροπής, T-7/96, EU:T:1997:94, σκέψη 41, και της 27ης Ιουνίου 2000, Meyer κατά Επιτροπής, T-72/99, EU:T:2000:170, σκέψη 49). Εναπόκειται στον αιτούντα να αποδείξει τον αιτιώδη σύνδεσμο (αποφάσεις της 18ης Σεπτεμβρίου 1995, Blackspur κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, T-168/94, EU:T:1995:170, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 14ης Οκτωβρίου 2004, I κατά Δικαστηρίου, T-256/02, EU:T:2004:306, σκέψη 49). Εν προκειμένω όμως, η προσφεύγουσα-ενάγουσα δεν απέδειξε την ύπαρξη επαρκώς άμεσου συνδέσμου μεταξύ της μείωσης των εισοδημάτων της που απορρέει από την προσβαλλόμενη απόφαση και της αδυναμίας της να αποπληρώσει τα χρέη που έχει αναλάβει. Η αδυναμία αυτή μπορεί να είναι συνέπεια πολλών παραγόντων που δεν εμπίπτουν στη σφαίρα επιρροής του Συμβουλίου και, ιδίως, της οικονομικής διαχείρισης της προσφεύγουσας-ενάγουσας για την οποία το Συμβούλιο δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνο.
- 180 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, το αίτημα της προσφεύγουσας-ενάγουσας περί αποκαταστάσεως της υλικής ζημίας πρέπει να απορριφθεί.

2. Επί της ηθικής βλάβης

- 181 Ο δικαστής της Ένωσης διευκρίνισε ότι η ακύρωση παράνομης πράξεως μπορεί να συνιστά, αυτή καθαυτήν, πρόσφορη και, κατ' αρχήν, επαρκή ικανοποίηση κάθε ηθικής βλάβης που τυχόν προκάλεσε η εν λόγω πράξη, εκτός αν ο προσφεύγων-ενάγων αποδείξει ότι έχει υποστεί ηθική βλάβη η οποία μπορεί να διαχωριστεί από την παρανομία που δικαιολογεί την ακύρωση και δεν είναι δυνατό να αποκατασταθεί πλήρως με την ακύρωση αυτή (βλ. απόφαση της 31ης Μαρτίου 2004, Girardot κατά Επιτροπής, T-10/02, EU:T:2004:94, σκέψη 131 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 182 Εν προκειμένω, τα στοιχεία που παρατίθενται στις σκέψεις 166 και 167 ανωτέρω και τα οποία φέρεται ότι προκάλεσαν την ηθική βλάβη συνδέονται με την έκδοση της προσβαλλομένης απόφασεως. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο φρονεί ότι, εν προκειμένω, η ακύρωση της αποφάσεως αυτής συνιστά πρόσφορη αποκατάσταση της προβαλλόμενης ηθικής βλάβης που απορρέει από τα στοιχεία αυτά.
- 183 Όσον αφορά την ηθική βλάβη που αναφέρεται στη σκέψη 165 ανωτέρω, δεν έχει καμία σχέση με την προσβαλλόμενη απόφαση [εμπιστευτικό].
- 184 Όσον αφορά δε την ηθική βλάβη που αναφέρεται στη σκέψη 168 ανωτέρω, πρέπει να επισημανθεί ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα δεν αποδεικνύει την ύπαρξη επαρκώς άμεσου συνδέσμου μεταξύ της μείωσης των εισοδημάτων της που απορρέει από την προσβαλλόμενη απόφαση και [εμπιστευτικό].
- 185 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, το αίτημα της προσφεύγουσας-ενάγουσας περί ικανοποιήσεως της ηθικής βλάβης πρέπει επίσης να απορριφθεί. Επομένως, το αίτημα αποζημιώσεως της πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

IV. Επί των δικαστικών εξόδων

- 186 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 187 Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας-ενάγουσας.
- 188 Το Κοινοβούλιο και η Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους, σύμφωνα με το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2015 με την οποία η FV απομακρύνθηκε από τη θέση της προς το συμφέρον της υπηρεσίας.
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή κατά τα λοιπά.
- 3) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει τα δικαστικά έξοδά του καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η FV.
- 4) Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Prek

Buttigieg

Schalin

Berke

Costeira

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Δεκεμβρίου 2018.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

I. Ιστορικό της διαφοράς.....	2
II. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων	5
III. Σκεπτικό	7
1. Επί του αντικειμένου της προσφυγής-αγωγής	7
2. Επί του αιτήματος ακυρώσεως	8
1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 42γ του ΚΥΚ.....	9
1) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις	9
2) Επί της υπάρξεως διαφορετικής μεταχείρισης λόγω ηλικίας	12
3) Επί της τηρήσεως των κριτηρίων του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων	14
1) Επί του ζητήματος αν η διαφορετική μεταχείριση λόγω ηλικίας, που θεσπίζεται με το άρθρο 42γ του ΚΥΚ, ανταποκρίνεται σε σκοπό γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζεται από την Ένωση.....	15
2) Επί της αναλογικότητας.....	17
2. Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 42γ του ΚΥΚ και της CP 71/15 καθώς και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως	19
1) Επί του καθορισμού του εφαρμοστέου εν προκειμένω νομικού πλαισίου	20
2) Επί της αξιολογήσεως, εν προκειμένω, των μελλοντικών οργανωτικών αναγκών	22
3. Επί του αιτήματος αποζημιώσεως	25
1. Επί της υλικής ζημίας.....	26
2. Επί της ηθικής βλάβης.....	27
IV. Επί των δικαστικών εξόδων	28